

Belgische Senaat

Gewone Zitting 2000-2001

2-104

Plenaire vergaderingen
Donderdag 29 maart 2001

Ochtendvergadering

Handelingen

Sénat de Belgique

Session ordinaire 2000-2001

Annales

Séances plénières
Jeudi 29 mars 2001

Séance du matin

2-104

De **Handelingen** bevatten de integrale tekst van de redevoeringen in de oorspronkelijke taal. Deze tekst werd goedgekeurd door de sprekers. De vertaling – *cursief gedrukt* – verschijnt onder de verantwoordelijkheid van de dienst Verslaggeving. Van lange uiteenzettingen is de vertaling een samenvatting.

De nummering bestaat uit het volgnummer van de legislatuur sinds de hervorming van de Senaat in 1995, het volgnummer van de vergadering en de paginering.

Voor bestellingen van Handelingen en Vragen en Antwoorden van Kamer en Senaat:
Dienst Publicaties Kamer van volksvertegenwoordigers, Natieplein 2 te 1008 Brussel, tel. 02/549.81.95 of 549.81.58.

Deze publicaties zijn gratis beschikbaar op de websites van Senaat en Kamer:
www.senate.be www.dekamer.be

Afkortingen - Abréviations

AGALEV	Anders Gaan Leven
CVP	Christelijke Volkspartij
ECOLO	Écologistes
PRL-FDF-MCC	Parti Réformateur Libéral – Front Démocratique des Francophones – Mouvement des Citoyens pour le Changement
PS	Parti Socialiste
PSC	Parti Social Chrétien
SP	Socialistische Partij
VL. BLOK	Vlaams Blok
VLD	Vlaamse Liberalen en Democraten
VU-ID	Volksunie-ID21

Les **Annales** contiennent le texte intégral des discours dans la langue originale. Ce texte a été approuvé par les orateurs.

Les traductions – *imprimées en italique* – sont publiées sous la responsabilité du service des Comptes rendus. Pour les interventions longues, la traduction est un résumé.

La pagination mentionne le numéro de la législature depuis la réforme du Sénat en 1995, le numéro de la séance et enfin la pagination proprement dite.

Pour toute commande des Annales et des Questions et Réponses du Sénat et de la Chambre des représentants: Service des Publications de la Chambre des représentants, Place de la Nation 2 à 1008 Bruxelles, tél. 02/549.81.95 ou 549.81.58.

Ces publications sont disponibles gratuitement sur les sites Internet du Sénat et de la Chambre:
www.senate.be www.lachambre.be

Inhoudsopgave

Vraag om uitleg van mevrouw Clotilde Nyssens aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over «de maatregelen voor de tewerkstelling van thuiswerkende ouders die om herinschakeling hebben verzocht» (nr. 2-403)	5
Vraag om uitleg van de heer Frank Creyelman aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over «de discriminatie van nationalisten door de vakbonden en de dienstverlening door de Hulpkas voor Werkloosheidsuitkeringen» (nr. 2-415)	8
Vraag om uitleg van de heer Hugo Vandenberghe aan de minister van Financiën over «de fiscale controle van de belastingaangifte» (nr. 2-425)	11
Vraag om uitleg van mevrouw Magdeleine Willame-Boonen aan de minister van Financiën over «de aanpassing van het forfaitair bedrag inzake beroepskosten voor zelfstandige onthaalmoeders» (nr. 2-427)	13
Vraag om uitleg van de heer Hugo Vandenberghe aan de minister van Justitie over «de zoekacties in de gevangenis van Leuven-Centraal en de commentaar van het Leuvense parket daarop» (nr. 2-426)	16
Vraag om uitleg van de heer Hugo Vandenberghe aan de minister van Justitie over «de herziening van de veroordeling uitgesproken tegen Leo Vindevogel» (nr. 2-406)	18
Vraag om uitleg van mevrouw Erika Thijs aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over «bepaalde sociaalrechtelijke problemen in het kader van buitenlandse adopties» (nr. 2-418)	22
Vraag om uitleg van mevrouw Erika Thijs aan de minister van Financiën over «de fiscaal vrijgestelde giften aan erkende adoptiediensten» (nr. 2-421)	24
Wetsontwerp tot wijziging van verscheidene wetsbepalingen inzake de voogdij over minderjarigen (Stuk 2-509) (Tweede behandeling)	26
Algemene bespreking	26
Artikelsgewijze bespreking	28
Wetsontwerp tot wijziging van sommige bepalingen betreffende de gerechtelijke kantons (Stuk 2-604)	28
Voorstel tot terugzending	28
Vraag om uitleg van mevrouw Mia De Schamphelaere aan de minister van Justitie over «de omzetting van de richtlijn ter bestrijding van de betalingsachterstand» (nr. 2-411)	28
Vraag om uitleg van mevrouw Clotilde Nyssens aan de minister van Justitie over «het opsluiten van minderjarigen en het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind» (nr. 2-401)	31
Vraag om uitleg van de heer Vincent	

Sommaire

Demande d'explications de Mme Clotilde Nyssens à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur «les mesures prises en faveur de l'emploi des parents au foyer en demande de réinsertion professionnelle» (n° 2-403)	5
Demande d'explications de M. Frank Creyelman à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur «la discrimination faite par les syndicats à l'égard de nationalistes et les services fournis par la Caisse auxiliaire de paiement des allocations de chômage» (n° 2-415)	8
Demande d'explications de M. Hugo Vandenberghe au ministre des Finances sur «le contrôle fiscal de la déclaration de revenus» (n° 2-425)	11
Demande d'explications de Mme Magdeleine Willame-Boonen au ministre des Finances sur «la révision du montant forfaitaire des frais professionnels pour les gardiennes d'enfants indépendantes» (n° 2-427)	13
Demande d'explications de M. Hugo Vandenberghe au ministre de la Justice sur «les perquisitions à la prison de Louvain (centre) et les commentaires du parquet de Louvain à ce sujet» (n° 2-426)	16
Demande d'explications de M. Hugo Vandenberghe au ministre de la Justice sur «la révision de la condamnation prononcée contre Leo Vindevogel» (n° 2-406)	18
Demande d'explications de Mme Erika Thijs à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur «certains problèmes de droit social dans le cadre des adoptions de personnes étrangères» (n° 2-418)	22
Demande d'explications de Mme Erika Thijs au ministre des Finances sur «les libéralités fiscalement exonérées à des services d'adoption agréés» (n° 2-421)	24
Projet de loi modifiant diverses dispositions légales en matière de tutelle des mineurs (Doc. 2-509) (Deuxième examen)	26
Discussion générale	26
Discussion des articles	28
Projet de loi modifiant certaines dispositions relatives aux cantons judiciaires (Doc. 2-604)	28
Proposition de renvoi	28
Demande d'explications de Mme Mia De Schamphelaere au ministre de la Justice sur «la transposition de la directive concernant la lutte contre le retard de paiement dans les transactions commerciales» (n° 2-411)	28
Demande d'explications de Mme Clotilde Nyssens au ministre de la Justice sur «l'incarcération de mineurs d'âge et la Convention internationale relative aux droits de l'enfant» (n° 2-401)	31
Demande d'explications de M. Vincent	

Van Quickenborne aan de minister van Justitie over «de uitspraken van de minister over de wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, ontsmettingsstoffen en antiseptica» (nr. 2-413).....	33	Van Quickenborne au ministre de la Justice sur «les déclarations du ministre sur la loi du 24 février 1921 concernant le trafic des substances vénéneuses, soporifiques, stupéfiantes, désinfectantes ou antiseptiques» (n° 2-413)	33
Berichten van verhindering.....	39	Excusés.....	39

Voorzitter: de heer Armand De Decker

(De vergadering wordt geopend om 9.40 uur.)

Vraag om uitleg van mevrouw Clotilde Nyssens aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over «de maatregelen voor de tewerkstelling van thuiswerkende ouders die om herinschakeling hebben verzocht» (nr. 2-403)

De voorzitter. – De heer Charles Picqué, minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek, antwoordt namens mevrouw Laurette Onkelinx, vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid.

Mevrouw Clotilde Nyssens (PSC). – *Het verheugt me dat een man mijn al bij al zeer vrouwelijke vraag beantwoordt. Ik kan begrijpen dat mevrouw Onkelinx, gezien haar talloze verplichtingen, niet aanwezig kan zijn.*

De voorzitter. – Mevrouw, minister Picqué kan zich toch voor gezinsproblemen interesseren!

Mevrouw Clotilde Nyssens (PSC). – *Natuurlijk, en dat verheugt mij ook. Over het algemeen houd ik er niet van dat een vrouw antwoordt op vragen over specifieke vrouwenproblemen; ik hou van afwisseling. Ik sta vol bewondering voor de activiteit die mevrouw Onkelinx vandaag aan de dag legt.*

Wij horen regelmatig dat ouders, mannen of vrouwen, maar toch meestal vrouwen, die verschillende jaren van hun leven aan hun gezin hebben gewijd, op een bepaald ogenblik hun beroepsleven willen hervatten. Gewoonlijk doen ze dat rond de veertig. Zij wensen zich dan opnieuw in te schakelen in het arbeidscircuit dat ze spijtig genoeg – ik bedoel spijtig vanuit sociaal oogpunt en vanuit het oogpunt van de sociale zekerheid – sinds verschillende jaren hebben verlaten. Zij ondervinden hierbij heel wat moeilijkheden en er zijn geen maatregelen om hen te helpen opnieuw een statuut te vinden. Doordat zij geen bijdragen hebben betaald en niet over het statuut van werkloze beschikken, bevinden ze zich in een bijzonder moeilijke situatie.

De werkgevers gaan niet gemakkelijk in op de vraag van deze mensen, aangezien er maar weinig maatregelen bestaan die hen ertoe aanzetten zulke mensen in dienst te nemen. Er werden talrijke verenigingen opgericht die zich inlaten met deze problematiek, met name de vereniging van de vrouwen aan de haard. Deze vereniging telt meer en meer vrouwen tussen 40 en 45 jaar die zich graag opnieuw in het beroepsleven willen inschakelen en vaak ook tot hun vijftenzestigste willen werken.

Ik zou graag willen weten of er vanaf het begin van deze zittingsperiode maatregelen zijn genomen ter ondersteuning van deze werkzoekenden en welke wetteksten voorzien in ondersteuningsmaatregelen voor hun indienstneming.

Werklozen genieten gunstmaatregelen voor hun herinschakeling in de arbeidsmarkt. Over het algemeen is dit zelfs een conditio sine qua non om de voordelen te kunnen genieten van een banenplan en van de talrijke maatregelen

Présidence de M. Armand De Decker

(La séance est ouverte à 9 h 40.)

Demande d'explications de Mme Clotilde Nyssens à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur «les mesures prises en faveur de l'emploi des parents au foyer en demande de réinsertion professionnelle» (n° 2-403)

M. le président. – M. Charles Picqué, ministre de l'Économie et de la Recherche scientifique répondra au nom de Mme Laurette Onkelinx, vice-première ministre et ministre de l'Emploi.

Mme Clotilde Nyssens (PSC). – Je me réjouis qu'un homme réponde à une question somme toute très féminine. Je peux comprendre que Mme Onkelinx ne soit pas là étant donné ses nombreuses obligations.

M. le président. – Madame, le ministre Picqué peut s'intéresser aux problèmes des foyers !

Mme Clotilde Nyssens (PSC). – Bien entendu, et je m'en réjouis. En général, je n'aime guère qu'une femme réponde à des problèmes spécifiquement féminins, j'aime que ce soit plus diversifié. J'admire l'activité de Mme Onkelinx, particulièrement ces jours-ci.

Nous entendons régulièrement des revendications émanant de parents, hommes ou femmes mais le plus généralement de femmes, qui, ayant consacré plusieurs années de leur vie à leur famille, souhaitent un moment donné reprendre leur vie professionnelle. Elles font généralement cette démarche vers la quarantaine. Elles souhaitent se réinsérer dans le circuit professionnel qu'elles ont malheureusement quitté – je dis malheureusement d'un point de vue social et du point de vue de la sécurité sociale – depuis plusieurs années. Elles éprouvent des difficultés et il n'y a guère de mesures pour les aider à retrouver un statut. Le fait de ne pas avoir cotisé, de ne pas avoir un statut de chômeur, rend leur situation particulièrement difficile.

Les employeurs ne répondent pas facilement non plus à la demande de ces personnes étant donné qu'il n'existe que pas ou peu d'incitants visant à favoriser leur engagement. De nombreuses associations se sont créées pour s'atteler à cette problématique, notamment l'Association des femmes au foyer. Cette association compte de plus en plus de femmes de 40 à 45 ans qui sont soucieuses de se réinsérer dans la vie professionnelle et qui sont souvent désireuses de travailler jusque 65 ans.

Je souhaite savoir si, depuis le début de la législature, des mesures ont été prises en faveur de ces demandeurs d'emploi et quels sont les textes légaux prévoyant des incitants à l'embauche de ces personnes.

Quand on est chômeur, on bénéficie de mesures favorisant la réinsertion professionnelle. En général, c'est même une condition sine qua non pour bénéficier des plans d'embauche et des multiples mesures prises par ce gouvernement et par les

die deze en vorige regeringen hebben genomen.

Die verenigingen wensen te weten of de regering nieuwe maatregelen heeft genomen ten aanzien van deze categorie van vrouwen. Het kan gaan om maatregelen met betrekking tot hun sociaal of hun fiscaal statuut, of om maatregelen ten gunste van werknemer of werkgever om de indienstneming van de betrokkenen te bevorderen.

De heer Charles Picqué, minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek. – *Ik zal trachten het schema te volgen dat mevrouw Onkelinx mij heeft bezorgd. Ik bied opnieuw haar verontschuldigen aan, maar mevrouw Nyssens is op de hoogte van de omstandigheden waardoor de minister de vergadering van deze ochtend niet kan bijwonen.*

Op 2,75 miljoen niet-actieven zijn er maar 350.000 volledig uitkeringsgerechtigde werklozen. Er zou dus een latente arbeidsreserve voorhanden zijn van iets meer dan 2 miljoen personen. Uiteraard is niet elke werkloze geïnteresseerd in een job. Nochtans wensen een groot aantal mensen uit deze groep zich opnieuw aan de slag te gaan. De overheid moet hen hierbij aanmoedigen. Deze groep is hoofdzakelijk samengesteld uit vrouwen die opnieuw willen werken na een periode van onbeschikbaarheid. Het gaat vooral om vrouwen die hun beroepsactiviteit gedurende verschillende jaren hebben onderbroken om zich te wijden aan de opvoeding van hun kinderen.

Mevrouw Onkelinx beklemtoont eerst en vooral dat ondersteuningsmaatregelen voor hun wederinschakeling op de arbeidsmarkt eigenlijk slechts “tweedelijnsmaatregelen” zijn. Het is natuurlijk beter om te voorkomen dat deze werknemers hun job moeten verlaten. Om die reden hecht de minister zoveel belang aan maatregelen die het mogelijk maken het beroeps- en gezinsleven beter met elkaar te verzoenen. Op 9 maart jongstleden heeft de ministerraad een wetsontwerp goedgekeurd dat deze harmonisering beoogt. Zo wordt onder andere het recht op kredieturen veralgemeend. Er wordt ook een recht op de vierdagenweek ingevoerd voor maximum vijf jaar op een volledige loopbaan. Dergelijke formules van tijdelijk deeltijds werk met behoud van het recht op een voltijdse betrekking of formules van tijdelijke loopbaanonderbreking met behoud van sociale zekerheidsrechten en met recht op terugkeer naar het werk zijn adequate alternatieven voor het stoppen met werken.

In dezelfde context wordt de fiscale aftrekbaarheid voor de kosten van de kinderopvang, die vroeger tot 80% van de kosten was beperkt, vanaf het aanslagjaar 2001 (inkomsten van 2000) opgetrokken tot 100%. In dezelfde geest streven de Gewesten naar een uitbreiding van de opvangmogelijkheden voor kinderen, waardoor de werkende vrouw nog een andere keuze krijgt dan stoppen met werken. Voorheen bestonden formules als kredieturen, loopbaanonderbreking en uitgroebanen niet. Zo komt het dat vrouwen die destijds geen andere keuze hadden dan hun werk op te zeggen nu opnieuw een baan zoeken.

De regering heeft ook een aantal reglementaire aanpassingen goedgekeurd. De wederinschakeling van deze mensen op de arbeidsmarkt wordt vooral bevorderd door de loonkost te verminderen. Er bestaan talloze technische maatregelen tot bevordering van de werkgelegenheid die de werkgeversbijdragen aan de sociale zekerheid bij de

précédents.

Les associations que j'ai évoquées souhaitent savoir si ce gouvernement a pris de nouvelles mesures à l'égard des femmes rentrantes. Il peut s'agir de mesures portant sur leur statut social ou fiscal ou encore d'incitants au niveau de l'employé ou de l'employeur pour favoriser leur embauche.

M. Charles Picqué, ministre de l'Économie et de la Recherche scientifique. – Je vais tenter de suivre les éléments que Mme Onkelinx m'a fournis pour vous répondre. Je renouvelle ses excuses auprès de Mme Nyssens, mais elle connaît les circonstances qui l'amènent à être éloignée de notre assemblée ce matin.

Je rappelle brièvement un certain nombre de données communiquées par Mme Onkelinx : seuls 350.000 chômeurs complets indemnisés figurent parmi les 2,75 millions de non-actifs. Il existerait donc une réserve de travail latente d'un peu plus de deux millions de personnes. Naturellement, chacune d'entre elles n'est pas intéressée par un emploi. Toutefois, au sein de ce groupe, un nombre important de personnes souhaite certainement s'intégrer dans le marché du travail. C'est aux autorités publiques de les encourager à le faire. Ce groupe est principalement composé de femmes qui, après une période de retrait du marché du travail, souhaitent le réintégrer. Il s'agit surtout de femmes qui ont interrompu leurs activités professionnelles pendant plusieurs années afin de se consacrer à l'éducation de leurs enfants.

Mme Onkelinx souligne d'abord que la prévision de mesures de soutien de leur réintégration sur le marché du travail ne constitue qu'une solution de « seconde ligne ». Il est évidemment préférable d'éviter que ces travailleurs doivent quitter leur travail. C'est la raison pour laquelle la ministre accorde autant d'importance aux mesures permettant une meilleure conciliation entre les vies professionnelle et privée. Le 9 mars dernier, le Conseil des ministres a approuvé un projet de loi visant cette harmonisation. Le droit entre autres à un crédit-temps, y est généralisé. Un droit à la semaine des quatre jours y est également introduit et ce, pendant cinq ans en cours de carrière. De telles formules de travail temporaire à temps partiel comportant un droit au retour au temps plein ou des formules d'interruption temporaire de travail, avec maintien des droits en matière de sécurité sociale et un droit de retour à ce travail, sont des alternatives adéquates à l'arrêt du travail.

Dans le même contexte, la mesure fiscale qui permet de déduire les frais de garde d'enfants et qui était auparavant limitée à 80% des frais engagés, a été portée à 100% à partir de l'année de revenus 2000. Une politique semblable, complétée bien entendu par un développement plus important des capacités d'accueil de l'enfant, développement soutenu par les régions, devrait empêcher que l'arrêt de travail constitue la seule solution possible. Auparavant, ces formules de crédit-temps, d'interruption de carrière et de réduction de carrière, n'existaient pas. De ce fait, un certain nombre de femmes qui avaient renoncé à leur travail faute d'alternative se présentent aujourd'hui sur le marché du travail.

Certaines adaptations réglementaires ont également été consacrées sous ce gouvernement. L'objectif principal est de soutenir la réintégration de ces personnes sur le marché du

aanwerving verminderen. Deze maatregelen zijn gericht op uitkeringsgerechtigde werklozen. Wederintreders worden gelijkgesteld met uitkeringsgerechtigde werklozen. Krachtens de wet van 12 augustus 2000 geldt dat voor het +1, +2 en het +3-plan. Voor de vervanging van bruggepensioneerden geldt deze gelijkstelling reeds sinds 1992. In het verslag vindt u een reeks schikkingen uit de verschillende plannen, waarover ik nu niet verder zal uitweiden.

Om het begrip "wederintreder" te kunnen gelijkschakelen met een uitkeringsgerechtigde werkloze, moest het natuurlijk worden gedefinieerd. Het volstaat immers niet om zich als werkzoekende in te schrijven. Als iedereen dit statuut kon bekomen, zou er geen sprake meer zijn van een beleid ten gunste van de doelgroepen. Daarom wordt geëist dat de wederintreders voorheen als loontrekkende hebben gewerkt of reeds van een werkloosheidsuitkering hebben genoten. De vereiste arbeidsperiode werd vastgelegd op 312 arbeidsdagen of een jaar, d.i. het minimum aantal dagen dat nodig is om recht te hebben op een werkloosheidsuitkering. Deze voorwaarde waarborgt de gelijke behandeling. Om wederintreder te zijn, moet men zich van de arbeidsmarkt hebben teruggetrokken, wat inhoudt dat men een zekere tijd heeft gewerkt.

Mevrouw Onkelinx is er zich van bewust dat dit pakket van maatregelen de toegang tot de arbeidsmarkt voor wederintreders niet volledig probleemloos maakt. Als zij geen recht hebben op een werkloosheidsuitkering kunnen de betrokkenen evenmin genieten van de maatregelen tot activering van de uitkeringen zoals de overgangscontracten, de dienstenbanen en de "Smet-banen".

Nu de activering van de uitkeringen bij de aanwerving van langdurig werklozen wordt veralgemeend, denkt mevrouw Onkelinx dat het lot van de wederintreders nog grondiger moet worden onderzocht.

Zij wil evenwel niet de indruk wekken dat de vorige regeringen te weinig zouden gedaan hebben. Ze verwijst naar specifieke bepalingen van de werkloosheidsreglementering met betrekking tot het stoppen met werken voor de opvoeding van de kinderen. Om recht te hebben op werkloosheidsuitkeringen geldt de algemene regel dat men dient te hebben gewerkt als loontrekkende in de periode die onmiddellijk voorafgaat aan de aanvraag van de uitkering. Artikel 30 van het koninklijk besluit van november 1991 betreffende de werkloosheidsreglementering bepaalt niettemin dat in geval van arbeidsonderbreking voor de opvoeding van de kinderen een periode van maximum 3 jaar vanaf de geboorte niet in aanmerking wordt genomen. In dit geval moet men niet aantonen dat men werkte onmiddellijk vóór de aanvraag van een uitkering, maar wel in de periode die onmiddellijk voorafgaat aan de arbeidsonderbreking voor opvoeding van de kinderen.

Verder verwijst de minister naar de Gewesten en de Gemeenschappen die bevoegd zijn voor de arbeidsbemiddeling en de beroepsopleiding.

Ik hoop hiermee op al de vragen van mevrouw Nyssens te hebben geantwoord.

travail en faisant bénéficier l'employeur qui les engage de mesures de réduction du coût salarial. Techniquement, de nombreuses mesures en faveur de l'emploi accordent à l'employeur une réduction des cotisations patronales à la sécurité sociale en cas d'embauche. Elles s'adressent aux chômeurs ayant droit à une allocation. Par le biais de ces mesures en faveur des groupes cibles et donc axées sur les chômeurs indemnisés, les rentrants sont assimilés aux chômeurs indemnisés. Cela se fait, pour les plan +1, +2 et +3, grâce à la loi du 12 août 2000. Pour le remplacement des prépensionnés, cette assimilation existe déjà depuis 1992. Dans le rapport, vous trouverez donc une série de dispositions, que je ne détaille pas et qui ont été prises via les différents plans.

L'assimilation du terme « rentrants » aux chômeurs indemnisés a naturellement exigé que l'on en donne une définition. En effet, il ne suffit pas de s'inscrire comme demandeur d'emploi pour être considéré comme tel. Si tout le monde pouvait obtenir ce statut, il ne serait plus question d'une politique en faveur des groupes cibles. C'est pourquoi il est requis que les rentrants aient travaillé auparavant comme salarié ou aient déjà perçu des allocations de chômage. La période de travail nécessaire a été fixée à 312 jours de travail, soit un an, ce qui est le nombre minimum de jours de travail demandé pour ouvrir le droit aux allocations de chômage. L'application de cette condition est normale sur le plan du respect de l'égalité de traitement : pour être rentrant, il faut s'être retiré du marché du travail, ce qui implique qu'on ait travaillé un certain temps.

Mme Onkelinx est consciente que l'ensemble de ces mesures ne règle pas tous les problèmes d'accès au marché du travail pour les rentrants. Reste le problème que ces derniers ne peuvent, à défaut d'avoir droit à des allocations de chômage, bénéficier des mesures d'activation de ces allocations comme, par exemple, les contrats de transitions, les emplois de service ou les emplois « Smet ».

Du fait de la généralisation de l'activation des allocations pour l'embauche de chômeurs de longue durée, Mme Onkelinx estime qu'il faudra encore approfondir l'examen du sort des rentrants.

Toutefois, elle ne veut absolument pas donner l'impression que les gouvernements précédents n'auraient pas accordé suffisamment d'attention à ces personnes. Elle souhaite d'ailleurs renvoyer à des dispositions spécifiques de la réglementation sur le chômage liées à la cessation du travail pour l'éducation des enfants. Pour avoir droit aux allocations de chômage, la règle générale veut que l'on ait travaillé comme salarié immédiatement avant la demande d'allocations. L'article 30 de l'arrêté royal de novembre 1991 portant sur la réglementation du chômage prévoit néanmoins qu'en cas d'interruption du travail pour éduquer ses enfants, une période de maximum trois ans à partir de la naissance n'est pas prise en considération. Dans ce cas, il ne faut pas prouver que l'on travaillait immédiatement avant la demande d'allocations mais dans la période juste antérieure à la cessation du travail pour l'éducation des enfants.

Enfin, en ce qui concerne l'accès aux formations professionnelles et concernant le traitement des rentrants par les services de placement et de formation professionnelle, la ministre renvoie évidemment aux régions et communautés qui

Mevrouw Clotilde Nyssens (PSC). – *Ik dank de minister voor dit volledige antwoord. Ik zal met genoeg kennisnemen van de verschillende wettelijke beschikkingen en ze bezorgen aan de verenigingen die zich met deze problematiek inlaten. De toekomstige generaties zullen dit probleem niet kennen. Het gaat om een specifiek probleem van mensen die hun beroepsloopbaan hebben onderbroken in een periode met andere zeden en gewoonten. De verarming duwt hen nu opnieuw naar de arbeidsmarkt.*

Onze aandacht moet vooral gaan naar de vrouwen die in armoede leven omdat ze niet lang genoeg hebben gewerkt om te kunnen genieten van de tewerkstellingsmaatregelen.

– **Het incident is gesloten.**

Vraag om uitleg van de heer Frank Creyelman aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over «de discriminatie van nationalistische vakbonden en de dienstverlening door de Hulpkas voor Werkloosheidsuitkeringen» (nr. 2-415)

De voorzitter. – De heer Charles Picqué, minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek, antwoordt namens mevrouw Laurette Onkelinx, vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid.

De heer Frank Creyelman (VL. BLOK). – Al verscheidene jaren worden nationalistische militanten geweerd uit de vakbonden. Sinds de verkiezingen van 8 oktober 2000 is de vervolging van nationalistische leden in een stroomversnelling terechtgekomen en worden leden van het Vlaams Blok door de grote vakbonden systematisch aan de deur gezet. Vooral het ABVV en het ACV nemen hierin het voortouw. Het ACLVB sluit voorlopig zelf niemand uit, maar weigert wel leden die door de andere vakbonden zijn uitgesloten.

Een ledenvereniging heeft het recht mensen al dan niet als lid te aanvaarden, maar dat recht krijgt wel een heel specifieke betekenis wanneer het gaat over de vakbonden. De organisatie van de uitbetaling van werkloosheidsuitkeringen en de bijstand aan arbeiders bij de verdediging van hun sociale rechten maakt van de Belgische vakbonden bijna overheidsinstellingen. De vakbonden krijgen immers zoveel faciliteiten en mogelijkheden dat het geen zin heeft te blijven beweren dat het louter ledenverenigingen zijn. Indien het dus niet om een ledenvereniging gaat, mogen de vakbonden hun beslissing om leden toe te laten of te weigeren niet baseren op een politieke overtuiging.

Ik geef een concreet voorbeeld van de discriminatie waarvan nationalistische slachtoffers worden. Bij de gemeenteraadsverkiezingen van 8 oktober 2000 stond een lid van de vakbond op de lijst van het Vlaams Blok. Hij had zich

sont compétentes.

J'ai tenté d'être assez exhaustif pour ne pas trahir la pensée de Mme Onkelinx et j'espère avoir répondu ainsi à toutes vos interrogations.

Mme Clotilde Nyssens (PSC). – Je remercie le ministre pour cette réponse complète. C'est avec joie que je prendrai connaissance des différentes dispositions législatives que vous me transmettez et que je communiquerai aux associations préoccupées par cette problématique. Le problème, qui ne se posera pas pour les générations à venir, constamment actives professionnellement, est transitoire et concerne des personnes qui ont quitté leur vie professionnelle parce que les mœurs étaient différentes et qui, aujourd'hui, poussées par la paupérisation, doivent se réinsérer dans la vie active faute d'avoir pris la précaution d'y rester suffisamment.

Il faut particulièrement s'occuper des femmes en état de pauvreté parce qu'elles n'ont pas eu une vie professionnelle assez longue pour bénéficier des mesures d'aide à l'emploi.

– **L'incident est clos.**

Demande d'explications de M. Frank Creyelman à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur «la discrimination faite par les syndicats à l'égard de nationalistes et les services fournis par la Caisse auxiliaire de paiement des allocations de chômage» (n° 2-415)

M. le président. – M. Charles Picqué, ministre de l'Économie et de la Recherche scientifique répondra au nom de Mme Laurette Onkelinx, vice-première ministre et ministre de l'Emploi.

M. Frank Creyelman (VL. BLOK). – *Depuis des années, les syndicats excluent les militants nationalistes. Cette tendance s'est accentuée après les élections du 8 octobre 2000 : les grands syndicats excluent systématiquement les membres du Vlaams Blok sous prétexte qu'il s'agirait d'une organisation « non-démocratique ».*

L'organisation du paiement des allocations de chômage et l'aide aux travailleurs dans la défense de leurs droits sociaux font presque des syndicats belges des organismes publics. Puisqu'il ne s'agit pas d'associations, les syndicats ne peuvent baser leur décision d'accepter ou de refuser un membre sur des convictions politiques. Un ancien employé de la construction a ainsi perdu 12% de sa pension complémentaire. Il avait en effet été exclu de son syndicat pour avoir figuré sur une liste du Vlaams Blok lors des dernières élections communales.

Les personnes qui ne sont pas affiliées à un syndicat et qui perdent leur travail doivent s'adresser à la CAPAC pour pouvoir jouir de leurs droits sociaux élémentaires. Il y a quelques années, la CAPAC était loin de fonctionner correctement. De plus, elle ne possède un bureau que dans 34 communes.

Pendant longtemps, les personnes qui introduisaient une demande d'indemnité de chômage auprès de la CAPAC étaient renvoyées au CPAS pour les trois premiers mois. Les

nog nooit publiek over zijn lidmaatschap van het Vlaams Blok uitgelaten, maar door zich kandidaat te stellen op de lijst, werd dit uiteraard duidelijk. De man kreeg een brief van de plaatselijke secretaris van het ABVV waarmee hij formeel uit de vakbond werd gezet wegens het zogezegde lidmaatschap van “een niet-democratische organisatie”. De man is gepensioneerd en was vroeger werkzaam in de bouwsector. Hij diende enkele weken na de verkiezingen eigenhandig een aanvraag in tot het bekomen van het wettelijk aanvullend bouwpensioen. De organisatie die dit pensioen moet uitbetalen, SEFOBO, liet hem weten dat hij het aanvullend pensioen ontvangt via de vakbond en dat er, indien hij niet meer bij een vakbond aangesloten is, 12% van het aanvullend pensioen van SEFOBO wordt ingehouden. Omdat hij wegens zijn politieke overtuiging uit de vakbond werd gezet, verliest hij nu 12% van zijn aanvullend pensioen.

Er zijn nog andere gevallen bekend. Sommige mensen hadden niet meer gedaan dan voor het Vlaams Blok de kiesverrichtingen gevolgd en hoewel ze zich nooit publiekelijk over het Vlaams Blok hadden uitgelaten, ontvingen ze een brief waarmee zij uit de vakbond werden gezet.

Wie niet bij een vakbond is aangesloten en werkloos wordt, moet zich wenden tot de Hulpkas voor werkloosheidsuitkeringen, de HVW, om zijn elementaire sociale rechten te kunnen genieten. De HVW werkte enkele jaren geleden allesbehalve behoorlijk en bovendien heeft ze maar in 34 steden en gemeenten een kantoor. Dat betekent niet alleen dat sociaal gerechtigden lange afstanden moeten afleggen om te kunnen rekenen op de nodige dienstverlening, maar ook dat ze niet altijd de dienstverlening krijgen waarop zij recht hebben.

Ik weet niet of de praktijk nu nog bestaat, maar het was lange tijd dagelijkse kost dat mensen die bij de HVW een werkloosheidsvergoeding aanvroegen, onmiddellijk een formulier meekregen voor de drie maanden die normaal verlopen tussen de periode dat het dossier naar de RVA wordt doorgestuurd en de terugzending ervan, met de raad zich tot het OCMW te wenden om die drie maanden te overbruggen. In onze verzorgingsmaatschappij worden mensen die niet bij de vakbond zijn aangesloten, overduidelijk gediscrimineerd.

Die gebrekkige dienstverlening van de HVW is natuurlijk niet verwonderlijk als we weten dat de vakbonden het in de raad van bestuur voor het zeggen hebben. De vakbondsvertegenwoordigers zijn niet gediend met een degelijke gratis sociale dienstverlening door de overheid, want dan wordt de vakbond voor een stuk overbodig.

Er is een duidelijke discriminatie tussen personen die bij de vakbond zijn aangesloten, en personen die dat niet zijn – al dan niet gedwongen – en die via de Hulpkas voor werkloosheidsuitkeringen moeten worden betaald.

Ik had de minister willen vragen in haar antwoord op deze vraag om uitleg een teken van hoop te geven aan de vele honderden nationalistes van wie de sociale rechten wegens hun politieke overtuiging worden aangetast en de vele duizenden anderen die om principiële of andere redenen geen lid wensen te worden van de bestaande vakbonden. Ook zij hebben dezelfde rechten als alle andere landgenoten. Kan de overheid geen maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat de

personnes qui ne sont pas affiliées à un syndicat sont donc clairement discriminées.

Ce mauvais fonctionnement de la CAPAC n'est pas étonnant quand on sait que les syndicats siègent dans son conseil d'administration.

J'aimerais que la ministre donne un espoir aux centaines de nationalistes dont les droits sociaux sont entamés en raison de leurs convictions politiques ainsi qu'aux milliers d'autres qui ne souhaitent pas se syndiquer. Le gouvernement ne peut-il prendre des mesures afin que la CAPAC fonctionne convenablement et que chacun puisse bénéficier de manière équitable des bienfaits de notre société d'assistance ?

Hulpkas behoorlijk werk levert opdat iedereen op gelijkwaardige manier de voordelen van onze verzorgingsmaatschappij kan genieten?

De heer Charles Picqué, minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek. – Als vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid vindt mevrouw Onkelinx dat ze zich niet hoeft in te laten met het beleid van de vakorganisaties en ze dus ook geen oordeel kan vellen over de uitsluitingen waarover de heer Creyelman het heeft. De Hulpkas voor werkloosheidsuitkeringen (HVW) staat wel onder haar toezicht.

De heer Creyelman wees op de slechte dienstverlening van de HVW enkele jaren geleden. Mevrouw Onkelinx wil zich niet uitspreken over het verleden. Ze bevestigt wel dat deze instelling de jongste jaren bijzondere inspanningen heeft geleverd om de dienstverlening te verbeteren. De gebruikers hebben daar het volste recht op.

De informatisering van de betalingen, die een zeer snelle ontwikkeling kende sinds 1993, heeft onder meer de mogelijkheid geboden zeer efficiënte resultaten te boeken inzake de betalingstermijnen van de werklozen. Dat blijkt overduidelijk uit de volgende cijfers. In 1992 werd maar 32% van de betalingen verricht binnen drie dagen en nauwelijks 50% binnen vijf dagen. Deze percentages zijn in 1999 gestegen tot respectievelijk 67% en 83%.

Inzake personeelopleiding werden intensieve inspanningen geleverd inzake het computergestuurd werken, de kennis van de werkloosheidswetgeving en van de RVA-reglementering en inzake het contact met de gebruiker aan het loket en aan de telefoon. Hierdoor is de dienstverlening sterk verbeterd. Uit steekproeven, zowel op initiatief van de minister van Ambtenarenzaken als op initiatief van de Hulpkas zelf, blijkt dat de gebruikers van de HVW in het algemeen tevreden zijn over de dienstverlening. Dat neemt niet weg dat bijkomende inspanningen moeten worden geleverd.

De heer Creyelman spreekt over wachttijden van verschillende maanden tussen de aanvraag en de uitbetaling van de uitkeringen. De wachttijden zijn momenteel verminderd tot maximum drie tot vier weken. Die termijnen zijn uiteraard ook afhankelijk van de complexiteit van het dossier van de werkloze en van de snelheid waarmee hijzelf de vereiste documenten voorlegt.

Dat de Hulpkas aan sommige gebruikers inlichtingen verstrekt over de hulpverlening door het OCMW wijst geenszins op nonchalance tegenover de gebruiker. Het gaat om een dienstverlening opdat sommige verbruikers, die het financieel moeilijk hebben, op korte termijn over voldoende bestaansmiddelen kunnen beschikken.

Spreker vestigt voorts de aandacht op de aanwezigheid van vertegenwoordigers van de vakorganisaties in de raad van bestuur van de HVW. Minister Onkelinx wil niet ingaan op de principes van het paritair beheer van de sociale parastatale instellingen. Ze vindt dat het paritair beheer zijn nut ruimschoots heeft aangetoond.

Ik verwijs in dit verband naar artikel 7, §2, derde lid, van de wet van 28 december 1944 betreffende de sociale zekerheid van de werknemers. Dit bepaalt dat de HWV "aan dezelfde voorwaarden is onderworpen als de andere erkende

M. Charles Picqué, ministre de l'Économie et de la Recherche scientifique. – Il n'appartient pas à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi, Mme Onkelinx, de s'immiscer dans la gestion politique des organisations syndicales et de porter un jugement quelconque sur les exclusions dont M. Creyelman fait état. Par contre, la Caisse auxiliaire de Paiement des Allocations de Chômage (CAPAC) est placée sous sa tutelle et l'honorable membre trouvera ci-après réponse à ses interrogations.

En ce qui concerne la mauvaise qualité des services offerts il y a quelques années par la CAPAC, sans se prononcer sur le passé, Mme Onkelinx peut affirmer que ces dernières années, l'organisme s'est résolument attaché à promouvoir les services que doivent pouvoir attendre ses usagers.

Ainsi, l'informatisation des paiements qui a été développée très rapidement depuis 1993 a permis d'engranger des résultats très probants au profit des usagers, comme le prouvent les chiffres suivants. En 1992, 32% seulement des paiements se faisaient dans les trois jours et seulement la moitié dans les cinq jours. En 1999, ces pourcentages sont passés respectivement à 67 et 83%.

Des efforts intenses ont été faits en matière de formation du personnel. Ils ont porté sur la maîtrise de l'outil informatique, la connaissance de la législation relative au chômage et des instructions de l'ONEm et le contact avec l'utilisateur au guichet et par téléphone, de sorte que la qualité des services a été significativement améliorée. Mme Onkelinx en veut pour preuve les sondages effectués parmi le public, soit à l'initiative du Ministère de la Fonction publique, soit à l'initiative de la Caisse elle-même, et qui indiquent que dans l'ensemble, les usagers de la CAPAC sont satisfaits des services offerts. Il n'en est pas moins vrai que les efforts doivent être poursuivis.

Vous faites allusion à des délais d'attente de plusieurs mois imposés aux allocataires sociaux entre leur inscription et le paiement de leurs allocations. Ces délais sont actuellement de trois, voire quatre semaines maximum. Ils dépendent d'ailleurs de la complexité du dossier du chômeur et de la célérité avec laquelle il peut introduire les documents requis.

Le fait que la CAPAC remettait et continue à remettre à certains de ses usagers des informations sur les secours financiers que peuvent donner les CPAS, ne traduit aucunement une quelconque désinvolture de l'organisme à l'égard des usagers, mais au contraire la prise en compte de la situation financière difficile de certains d'entre eux.

Enfin, vous relevez la présence de représentants des organisations syndicales au comité de gestion de la CAPAC. Mme Onkelinx ne veut pas développer ici les principes de la gestion paritaire des parastataux sociaux qui a déjà amplement fait ses preuves. Cependant, l'article 7 §2, 3ème alinéa de l'arrêté loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs, organisant notamment l'assurance-chômage, stipule que la CAPAC « est soumise aux mêmes conditions que les autres organismes de paiement agréés, c'est-à-dire les caisses de chômage gérées par les syndicats. Elle est mise sur un pied d'égalité avec ceux-ci en

uitbetalingsinstellingen". Met die laatste worden de werkloosheidskassen bedoeld die door de vakbonden worden beheerd. De Hulpkas staat dus op gelijke voet wat de werking, de financiële middelen en de financiële verantwoordelijkheid betreft.

Er is dus geen duidelijke discriminatie tussen de gebruikers van de kassen die door de vakorganisaties worden beheerd en de HVW. Er is alleen een verschil in de regionale spreiding.

De heer Frank Creyelman (VL. BLOK). – Het verheugt mij dat de dienstverlening van de Hulpkas is verbeterd. Ik ben het er echter niet mee eens dat minister Onkelinx niets te zeggen heeft aan de vakbonden. De Belgische vakbonden zijn bijna overheidsinstellingen. Het Belgische uitbetalingsstelsel, waarbij werkloosheidsvergoedingen worden uitbetaald door vakbonden die zelfs geen rechtspersoonlijkheid hebben, komt in geen enkel ander land voor. Iedereen weet dat de vakbonden zich in de politiek mengen. Ik wijs in dit verband naar de stakingen die bijna dagelijks door het ABVV, het ACV of het ACLVB worden georganiseerd.

Ook op mijn vraag of het geen discriminatie is dat wie geen lid van een vakbond is, 12% van zijn aanvullend bouwpensioen moet inleveren, heb ik geen antwoord is. Bovendien worden de Belgische werknemers in de armen van de vakbonden geduwd om hun sociale eisen kracht bij te zetten. Niet iedereen kent de Hulpkas voor werkloosheidsuitkeringen en een promotiecampagne zou dan ook nuttig zijn.

– **Het incident is gesloten.**

Vraag om uitleg van de heer Hugo Vandenberghe aan de minister van Financiën over «de fiscale controle van de belastingaangifte» (nr. 2-425)

De voorzitter. – De heer Charles Picqué, minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek, antwoordt namens de heer Didier Reynders, minister van Financiën.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Blijkbaar heeft minister Picqué de ondankbare taak op zich genomen om minister Reynders te vervangen die een vergadering van de regering moet bijwonen, hoewel iedereen weet dat donderdag een belangrijke dag is in het Parlement. Hopelijk betekent dit niet dat ik een ontwijkend antwoord krijg.

De fiscale controle is belangrijk voor de gelijkheid van de burgers. In het *Nieuwsblad* van woensdag 21 maart 2001 verklaarde de heer Louis Eelens, woordvoerder van het Comité ter verdediging van het personeel van Financiën, dat slechts 1 tot 4% van de belastingaangiften door de fiscus wordt gecontroleerd. Bijgevolg wordt 96% niet gecontroleerd. De voornaamste oorzaken van deze geringe controles zouden het ontbreken van de noodzakelijke en fatsoenlijke informatica en een personeelstekort van 30% zijn. Zo zou bijvoorbeeld de dienst die de vennootschappen controleert niet verder komen dan het administratief afhandelen van de aangiften, zonder controles. Door de kleine kans op een controle vanwege de fiscus zouden er tal van misbruiken zijn bij de belastingaangiften. De staat zou bijgevolg tientallen tot honderden miljarden mislopen.

ce qui concerne le fonctionnement ainsi que les moyens financiers et les responsabilités financières.

Il ressort de ce qui précède que, mises à part les localisations géographiques, il n'y a pas de « nettes discriminations » entre les usagers des caisses gérées par les organisations syndicales et la CAPAC.

M. Frank Creyelman (VL. BLOK). – *Je me réjouis d'apprendre que le fonctionnement de la CAPAC s'est amélioré. Je suis par contre d'avis que Mme Onkelinx a son mot à dire dans le fonctionnement des syndicats, qui sont presque des organismes publics. Le système belge qui fait payer les indemnités de chômage par les syndicats, dont chacun sait qu'ils se mêlent de politique, n'existe dans aucun autre pays.*

Mme Onkelinx ne dit rien non plus sur la discrimination ni sur le fait que les personnes non syndiquées doivent renoncer à 12% de leur pension complémentaire. Il conviendrait d'organiser une campagne de promotion de la CAPAC.

– **L'incident est clos.**

Demande d'explications de M. Hugo Vandenberghe au ministre des Finances sur «le contrôle fiscal de la déclaration de revenus» (n° 2-425)

M. le président. – M. Charles Picqué, ministre de l'Économie et de la Recherche scientifique, répondra au nom de M. Didier Reynders, ministre des Finances.

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Apparemment, le ministre Picqué a accepté la tâche ingrate de remplacer le ministre Reynders qui doit assister à une réunion du gouvernement, alors que le jeudi est notoirement important au Parlement. J'espère que cela n'annonce pas une réponse évasive.*

Le contrôle fiscal est important pour l'égalité des citoyens. Louis Eelens, porte-parole du Comité de défense du personnel des Finances, déclarait dans le Nieuwsblad du 21 mars 2001 que 1 à 4% seulement des déclarations d'impôts étaient contrôlées par le fisc. Les principales causes de ce manque de contrôles seraient l'absence d'un système informatique adapté, pourtant indispensable, et un déficit en personnel de 30%. C'est ainsi que le service qui contrôle les sociétés n'irait pas au-delà du traitement administratif des données, sans contrôle. Le risque de subir un contrôle du fisc étant limité, de nombreux abus seraient commis lors des déclarations. L'État serait ainsi floué de quelques dizaines ou centaines de milliards.

Les chiffres de M. Eelens sont-ils corrects ? Est-il exact qu'il n'y a aucun contrôle dans certains arrondissements mais bien dans d'autres ? Le ministre peut-il me donner le nombre

Graag kreeg ik van de minister een antwoord op volgende vragen. Zijn de cijfers van de heer Eelens correct? Klopt het dat er in sommige arrondissementen geen fiscale controles zijn en in andere wel? Kan de minister mij de gemiddelden geven van de controles per administratief arrondissement? Wat is de verhouding tussen de controles van de aangiften in de personenbelasting en de vennootschapsbelasting? Welke maatregelen zal de minister op korte termijn nemen om het informatica- en personeelsprobleem op te lossen? Wat is de budgettaire weerslag van deze maatregelen?

De heer Charles Picqué, minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek. – Ik begrijp dat het voor de heer Vandenberghe teleurstellend is dat ik antwoord namens collega Reynders, te meer omdat ik slechts een kwartier geleden zijn antwoord heb ontvangen en het voor mij dus moeilijk is met de heer Vandenberghe van gedachten te wisselen. Daarom zal ik het antwoord van minister Reynders voorlezen.

Zijn de cijfers van de heer Eelens correct? De gevraagde informatie staat niet als dusdanig in het jaarverslag van de algemene administratie van de belastingen, waarvan elk parlementslid een exemplaar ontvangt. Bepaalde elementen kan de heer Vandenberghe er wel in terugvinden. De verantwoordelijkheid voor de geciteerde cijfers en de conclusies die eruit worden getrokken, ligt dus volledig bij de personen die ze hebben geciteerd. Het personeelstekort van 30% heeft betrekking op de administratie van de directe belastingen. Om zich te kunnen uitspreken over het cijfer dat de heer Eelens naar voren schuift, is het nodig de concrete elementen te kennen waarop hij zich heeft gebaseerd. Ik heb hier een reeks cijfers van de administratie van de directe belastingen die de bezettingsgraad van eind december 2000 van de taxatiediensten, fysieke eenheden en personeelsformatie aangeven. Ik zal ze aan de heer Vandenberghe bezorgen.

Kan de minister het gemiddelde aantal controles per administratief arrondissement geven? De administratie van de ondernemings- en inkomensfiscaliteit houdt geen statistieken bij over de resultaten van de belastingcontroles per administratief arrondissement. Om dergelijke gegevens op een bevredigende manier onderling te kunnen vergelijken is het immers noodzakelijk rekening te houden met verschillende criteria die moeilijk naar waarde zijn te schatten, zoals het effectief personeelsbestand, de plaatselijke economische structuur enzovoort.

Ter aanvulling op het antwoord op de eerste vraag deelt collega Reynders mee dat de controlepolitiek ingevoerd bij de oprichting van de administratie van de ondernemings- en inkomensfiscaliteit de nadruk legt op een afname van het totale aantal verificaties en een toename van het aantal grondige verificaties. De controles gebeuren op basis van een aangepaste selectie van de ondernemingen volgens hun situatie. Deze controlepolitiek is ook verschillend naar gelang van de juridische vorm van de onderneming.

Welke maatregelen zal de minister op korte termijn nemen om het informatica- en personeelsprobleem op te lossen? Om het personeelstekort in te dijken zijn er vooral nieuwe aanwervingen. Voor de informatica zijn de kredieten van het departement aanzienlijk verhoogd, wat het mogelijk maakt tegemoet te komen aan de bezorgdheid van de heer

moyen de contrôles par arrondissement administratif ? Quelle est la proportion de contrôles des déclarations relatives à l'impôt des personnes physiques et de déclarations de l'impôt des sociétés ? Quelles mesures le ministre compte-t-il prendre à court terme pour résoudre les problèmes d'informatique et de personnel ? Quelle est l'incidence budgétaire de ces mesures ?

M. Charles Picqué, ministre de l'Économie et de la Recherche scientifique. – *Je comprends que M. Vandenberghe soit déçu que je réponde au nom de M. Reynders et ce d'autant plus que j'ai reçu sa réponse il y a un quart d'heure à peine et que je pourrai donc difficilement avoir un échange de vues avec M. Vandenberghe. Je donne lecture de cette réponse.*

Les chiffres de M. Eelens sont ils corrects ? L'information demandée n'apparaît pas telle quelle dans le rapport annuel de l'administration générale des impôts, dont chaque parlementaire a reçu un exemplaire. M. Vandenberghe peut y retrouver certains éléments. Les personnes qui ont cité des chiffres et en ont tiré des conclusions en portent la responsabilité.

Le manque de personnel de 30% porte sur l'administration des contributions directes. Pour se prononcer sur les chiffres avancés par M. Eelens, il faut connaître les éléments concrets sur lesquels il s'appuie. J'ai ici d'une série de chiffres de l'administration des contributions directes et je les transmettrai à M. Vandenberghe.

L'administration de la fiscalité sur les entreprises et les revenus ne tient aucune statistique relative aux résultats des contrôles par arrondissement administratif. Pour pouvoir comparer de telles données de manière satisfaisante, il faut tenir compte de différents critères dont la valeur est difficile à estimer, comme l'effectif réel du personnel, la structure économique locale, etc.

Mon collègue complète sa réponse en indiquant que lors de la création de l'administration de la fiscalité sur les entreprises et les revenus, on a mis l'accent sur une diminution du nombre total des contrôles et une augmentation des contrôles approfondis. Les contrôles s'effectuent sur la base d'une sélection adaptée des entreprises en fonction de leur situation. Cette politique varie aussi selon la nature juridique de l'entreprise.

De nouveaux recrutements sont prévus. Les crédits accordés au département informatique sont considérablement augmentés, ce qui répond à la préoccupation de M. Vandenberghe. Il n'est pas possible de chiffrer actuellement l'impact budgétaire des mesures.

Vandenberghe. Wat is de budgettaire weerslag van de maatregelen? Het is in de huidige omstandigheden voorbarig om deze te voorspellen.

(Voorzitter: de heer Jean-Marie Happart, ondervoorzitter.)

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Ik dank de minister voor het antwoord. Ik ga hier nu geen debat aan, maar hij zal begrijpen dat dit antwoord mij enigszins ontgoochelt. Op de vragen in verband met de percentages van de controles van de fiscale aangiften en over de controleactiviteit per arrondissement, luidt het antwoord dat daaromtrent geen gegevens bestaan. Kunnen die dan niet worden verzameld? Het is toch nuttig te weten of bepaalde controles in het ene arrondissement onbestaande zijn en in het andere relatief belangrijk, want dit zou betekenen dat de burgers niet gelijk zijn voor de belastingwet. Die gelijkheid is nochtans een basisbeginsel van de belastingheffing. Ik kan er niet van uitgaan dat de administratie niet de nodige aandacht moet besteden aan de essentie dat alle burgers in rechte, maar ook in feiten gelijk moeten worden behandeld bij de inning van de belastingen. Dit is een element in de gehele discussie over de controles. Ook in de haven van Antwerpen zijn er een aantal problemen zoals is gebleken uit de stakingsacties van de douane. Ik zal daarop na de Paasvakantie terugkomen als de minister van Financiën persoonlijk kan antwoorden.

De heer Charles Picqué, minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek. – Ik neem aan dat het antwoord als enigszins ontgoochelend kan worden beschouwd en ik zal de opmerkingen van de heer Vandenberghe aan minister Reynders meedelen.

– **Het incident is gesloten.**

Vraag om uitleg van mevrouw Magdeleine Willame-Boonen aan de minister van Financiën over «de aanpassing van het forfaitair bedrag inzake beroepskosten voor zelfstandige onthaalmoeders» (nr. 2-427)

De voorzitter. – De heer Charles Picqué, minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek antwoordt namens de heer Didier Reynders, minister van Financiën.

Mevrouw Magdeleine Willame-Boonen (PSC). – *De opvang van kinderen blijft een ernstig probleem in ons land en in Europa. Het verklaart gedeeltelijk de blijvende ongelijkheid in de takenverdeling in de samenleving. Het aanbod aan onthaaldiensten blijft ver onder de behoeften. Elk initiatief dat de situatie kan verbeteren is welkom.*

De onthaalmoeders onder toezicht vragen met aandrang een sociale bescherming. Sommige onthaalmoeders hebben een statuut van zelfstandige. Zij krijgen een erkenning van Kind en Gezin. Deze dienst controleert hen en garandeert de kwaliteit van het onthaal. Dat is een gemeenschapsmaterie. Wegens hun geringe inkomsten worden deze zelfstandige onthaalmoeders gelijkgesteld met zelfstandigen in bijberoep. Ze hebben dan ook geen eigen recht op sociale uitkeringen. Op hun inkomsten kan wel een bedrag van 450 frank per dag en per kind als forfaitaire beroepskosten worden afgetrokken.

(M. Jean-Marie Happart, vice-président, prend place au fauteuil présidentiel.)

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *La réponse du ministre me déçoit. Il n'a donné aucune information sur les pourcentages de contrôle des déclarations fiscales ni sur les contrôles exercés par arrondissement. Ces informations ne peuvent-elles être collectées ? Il est tout de même utile de savoir si les contrôles sont inexistantes dans tel arrondissement et relativement importants dans tel autre, ce qui signifierait que tous les citoyens ne sont pas égaux devant la loi fiscale. Or l'égalité est un principe de base en matière de taxation.*

Dans le port d'Anvers, les actions de grève menées par la douane ont fait apparaître un certain nombre de problèmes. Je reviendrai sur ce sujet après les vacances de Pâques, quand le ministre des Finances pourra répondre personnellement.

M. Charles Picqué, ministre de l'Économie et de la Recherche scientifique. – *Je transmettrai les remarques de M. Vandenberghe à M. Reynders.*

– **L'incident est clos.**

Demande d'explications de Mme Magdeleine Willame-Boonen au ministre des Finances sur «la révision du montant forfaitaire des frais professionnels pour les gardiennes d'enfants indépendantes» (n° 2-427)

M. le président. – M. Charles Picqué, ministre de l'Économie et de la Recherche scientifique, répondra au nom de M. Didier Reynders, ministre des Finances.

Mme Magdeleine Willame-Boonen (PSC). – La garde des enfants est un problème considérable. J'estime, à titre personnel, qu'il explique en partie l'inégalité persistante du partage des tâches dans la société. La garde des enfants reste problématique dans notre pays et, d'une façon générale, en Europe. Les offres de services de garde sont largement inférieures aux besoins des familles et toute initiative susceptible d'améliorer la situation serait bienvenue.

Les gardiennes encadrées demandent avec insistance un statut qui leur garantisse une protection sociale. Certaines gardiennes bénéficient cependant d'un statut d'indépendant. Ces gardiennes indépendantes reçoivent un agrément de l'ONE. L'Office les surveille et garantit la qualité de l'accueil du petit enfant, matière communautaire. Toutefois, étant donné leurs revenus limités, les gardiennes, indépendantes à titre principal, sont assimilées aux indépendants exerçant leur

Dat bedrag dekt alle beroepskosten. Is een verhoging van dit forfait niet aangewezen? Dit kan de zelfstandige onthaalsector aantrekkelijker maken. Dat lijkt noodzakelijk wegens het tekort aan opvangplaatsen. Bovendien worden de beroepskosten van de zelfstandige onthaalmoeders daardoor gelijkgesteld met die van de onthaalmoeders onder toezicht. Die ontvangen immers 547 frank per dag en per aanwezig kind. Dat bedrag dekt de onderhoudskosten.

Volgens het verslag van Kind en Gezin ontvangen 744 zelfstandige onthaalmoeders 2.320 kinderen en ontvangen 3.728 onthaalmoeders onder toezicht 9.321 kinderen. In de Franse gemeenschap vormen de zelfstandige onthaalmoeders 20% van alle thuiswerkende onthaalmoeders en onthalen zij 25% van de onthaalkinderen. Het is dus belangrijk om een aangepast beleid te voeren om de aantrekkingskracht en het voortbestaan van die activiteiten te behouden. De verhoging van de aftrek kan meer mensen voor die activiteit aantrekken.

De heer Charles Picqué, minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek. – *Ik sta voor de ondankbare taak om namens een andere minister te antwoorden.*

Mevrouw Magdeleine Willame-Boonen (PSC). – *Dat wordt een gewoonte. Verleden week heeft mevrouw Neyts me geantwoord in de plaats van de ministers Verwilghen en Daems. Korte tijd daarvoor antwoordde de heer Verwilghen namens de heer Daems die de Senaat blijkbaar lijkt te vrezen. Ik geef toe dat we hem wat hebben geplaagd.*

Dat procédé bestond ook tijdens de vorige legislatuur, maar nu bereiken we toch wel een toppunt. Kan de minister die opmerking overbrengen aan zijn collega's in de regering? Toch behoudt de minister mijn achting. Ik ben ervan overtuigd dat zijn antwoord afdoende zal zijn.

De heer Charles Picqué, minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek. – *Mijn collega's die vice-eerste minister zijn of belangrijker portefeuilles hebben dan ik hebben een bijzonder zware opdracht. Het zou ook wenselijk zijn dat beide Kamers een beter systeem zouden ontwikkelen met betrekking tot de gewettigde eis van aanwezigheid van de ministers. Ik ben dan nog niet het grootste slachtoffer van deze situatie.*

Mevrouw Magdeleine Willame-Boonen (PSC). – *Twee*

activité à titre complémentaire. De ce fait, elles ne peuvent se constituer des droits propres aux prestations sociales. Par contre, les revenus perçus par les gardiennes indépendantes constituent des profits d'une occupation lucrative desquels elles peuvent déduire un montant de 450 francs par enfant et par jour de garde à titre de frais professionnels forfaitaires. Ce montant couvre tous les frais professionnels de la gardienne.

Je me demande s'il ne conviendrait pas d'envisager une augmentation du forfait des charges. Cette demande se justifie pour deux raisons. Tout d'abord, pour rendre plus attractif le secteur indépendant en matière de garde d'enfants : cela me paraît nécessaire, car il manque de places et il faut multiplier les formes d'accueil. Ensuite, pour aligner les frais professionnels des gardiennes indépendantes sur ceux des gardiennes encadrées : une gardienne encadrée reçoit 547 francs par jour et par enfant présent. Cette somme représente les dépenses d'entretien.

Selon le rapport ONE de 1999, 744 gardiennes indépendantes accueillent 2.320 enfants et 3728 gardiennes encadrées accueillent 9.321 enfants. Les gardiennes indépendantes représentent, en Communauté française, 20% de l'ensemble des gardiennes à domicile et accueillent près de 25% des enfants dans ce mode de garde. Ce n'est donc pas anecdotique et il me semble important de mener une politique adéquate pour maintenir l'attrait et la survie de ces activités. L'augmentation de la déduction permettrait d'attirer davantage de personnes vers cette activité.

M. Charles Picqué, ministre de l'Économie et de la Recherche scientifique. – Je suis confronté à la tâche ingrate de répondre en lieu et place d'un autre ministre.

Mme Magdeleine Willame-Boonen (PSC). – Le procédé a tendance à devenir habituel. La semaine dernière, Mme Neyts m'a répondu à la place des ministres Verwilghen et Daems. Un peu auparavant, M. Verwilghen me répondait à la place de M. Daems qui, décidément, semble redouter quelque peu le Sénat. Certes, je l'admets, nous l'avons un peu taquiné...

Quoi qu'il en soit, cela devient un peu systématique. Je reconnais que cela se produisait aussi sous la législature précédente, mais je crois que nous atteignons à présent des sommets. J'aimerais, monsieur le ministre, que vous fassiez part de cette remarque, entre la poire et le fromage, à vos collègues du gouvernement. Bref, cela devient un peu énervant... Je précise néanmoins volontiers que vous conservez toute mon estime. Je suis d'ailleurs persuadée que votre réponse sera tout à fait pertinente.

M. Charles Picqué, ministre de l'Économie et de la Recherche scientifique. – À la décharge de mes collègues, je puis vous dire que ceux d'entre eux qui assurent plus particulièrement une fonction de vice-premier ministre ou qui ont, par exemple, des portefeuilles plus importants que le mien, ont un programme extrêmement chargé. Il conviendrait d'ailleurs que nos deux Chambres élaborent un système plus harmonieux de fonctionnement eu égard aux exigences légitimes des parlementaires quant à la présence des ministres. Un véritable problème se pose à cet égard. Je précise que je ne suis pas la principale victime de ce surcroît de travail et de l'exigence de présence dans les commissions et dans les Chambres.

Mme Magdeleine Willame-Boonen (PSC). – Je voudrais

weken geleden wilde ik minister Daems interpellieren. Minister Verwilghen heeft daarop geantwoord. Ik zag de heer Daems echter praten met journalisten in de wandelgangen. Ik werd daar wat nerveus van.

De heer Charles Picqué, minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek. – *Ik doelde op werkelijk niet te omzeilen belemmeringen.*

De heer Reynders vraagt me het volgende antwoord mee te delen. Het huidige forfait voor beroepskosten voor zelfstandige onthaalmoeders werd vastgesteld op basis van de bijzondere bepaling in artikel 342, eerste alinea, van het WIB van 1992 dat bepaalt dat de administratie, in akkoord met de betrokken beroepsverenigingen, forfaits kan vaststellen voor de uitgaven of beroepskosten die niet kunnen worden gestaafd aan de hand van bewijsstukken. Die bepaling maakt het dus niet mogelijk om die forfait zonder meer gelijk te stellen met de vergoeding die wordt uitgekeerd aan de onthaalmoeders die verbonden zijn aan een erkende en gesubsidieerde dienst. Uiteraard zal mijn administratie elke vraag tot herziening van het huidige collectief akkoord, die door een beroepsvereniging van zelfstandige onthaalmoeders wordt ingediend, onderzoeken. Verschillende dergelijke verzoeken werden reeds ingediend en worden momenteel onderzocht. De Bond van Grote en Jonge Gezinnen, de Vlaamse Vereniging voor Particuliere Kinderopvang en de Fédération des Associations de Gardiennes d'Enfants hebben een officieel verzoek ingediend.

Mevrouw Magdeleine Willame-Boonen (PSC). – *Ik dank de minister voor dit antwoord namens minister Reynders.*

Ik stelde deze vraag omdat ik weet dat er verzoeken werden ingediend. Die worden inderdaad onderzocht, maar dat onderzoek blijft aanslepen.

Werd in die dossiers vooruitgang geboekt? Het verschil van honderd frank tussen twee types onthaalmoeders kan belachelijk lijken, maar is belangrijk, omdat het geldt per dag en per kind. De vraag van de organisaties wordt dringend.

De heer Charles Picqué, minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek. – *Ik zal de bevoegde minister uw wens overbrengen om dit dossier zo snel mogelijk behandeld te zien.*

– **Het incident is gesloten.**

(De vergadering wordt geschorst om 10.25 uur. Ze wordt hervat om 10.40 uur.)

simplement préciser que voici quinze jours, je souhaitais développer une interpellation à l'adresse du ministre Daems, à laquelle le ministre Verwilghen a cependant répondu, au nom de son collègue. Or, je venais de croiser M. Daems dans les couloirs : il était en train de bavarder avec des journalistes ! Depuis lors, je suis devenue quelque peu nerveuse !

M. Charles Picqué, ministre de l'Économie et de la Recherche scientifique. – Cette situation est différente de celle que j'évoquais : je pensais à des empêchements tout à fait incontournables.

M. Reynders me demande de vous communiquer la réponse suivante. Le forfait actuel de frais professionnels des gardiennes d'enfants indépendantes a été fixé sur la base de la disposition particulière figurant à l'article 342, alinéa 1er, du Code des impôts sur les revenus 1992 qui stipule que l'administration peut également arrêter, en accord avec les groupements professionnels intéressés, des forfaits pour l'évaluation des dépenses ou charges professionnelles qu'il n'est généralement pas possible de justifier au moyen de documents probants. Cette disposition ne permet donc pas de porter sans plus ce forfait de frais à un montant équivalent à celui de l'indemnité octroyée aux gardiennes affiliées à un service reconnu et subsidié. Il va toutefois de soi que mon administration examinera toute demande de révision de l'accord collectif actuel qui serait introduite par une fédération professionnelle qui représente les gardiennes indépendantes.

J'ajoute à cet égard que plusieurs demandes ont déjà été introduites en ce sens et sont actuellement à l'examen.

Des demandes officielles ont été introduites par plusieurs organisations *De Bond van Grote en van Jonge Gezinnen, de Vlaamse Vereniging voor Particuliere Kinderopvang* et par FEDAGE, la Fédération des Associations de Gardiennes d'Enfants.

Cette réponse est courte, sans doute, mais elle vous rappelle cette faculté de révision de l'accord collectif.

Mme Magdeleine Willame-Boonen (PSC). – Je remercie M. le ministre d'avoir répondu au nom du ministre Reynders.

Si j'ai posé cette question, c'est parce que je sais que des demandes ont été introduites et qu'elles sont à l'examen, mais depuis un certain temps déjà. Je voulais connaître l'état d'avancement des dossiers. La différence de cent francs entre les deux types de gardiennes peut paraître dérisoire, mais elle est importante, puisqu'elle intervient par jour et par enfant. Je voudrais que vous insistiez auprès du ministre sur le fait que cette demande devient pressante du côté des organisations.

M. Charles Picqué, ministre de l'Économie et de la Recherche scientifique. – Je transmettrai au ministre votre souhait de voir ce dossier traité le plus rapidement possible.

– **L'incident est clos.**

(La séance, suspendue à 10 h 25, est reprise à 10 h 40.)

Vraag om uitleg van de heer Hugo Vandenberghe aan de minister van Justitie over «de zoekacties in de gevangenis van Leuven-Centraal en de commentaar van het Leuvense parket daarop» (nr. 2-426)

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Het parket van Leuven heeft onlangs een huiszoeking gedaan in de gevangenis Leuven-Centraal en meteen de resultaten bekendgemaakt. Er zouden kleine hoeveelheden drugs gevonden zijn, evenals andere voorwerpen die volgens het parket niet in een gevangenis thuishoren, zoals gsm's, elektriciteitskabels, tangen, schroevendraaiers, weegschaaltjes, een tot wurgkabel omgevormde ijzerdraad en enkele scharen. In een cel werd zelfs een laspost gevonden en in een andere een “alcoholstokerij”. Vorige maand al werden zes patronen kaliber 22 aangetroffen, wat de aanleiding was voor grootschalige zoekacties.

De woordvoerder van de minister heeft de verklaringen van het Leuvense parket betreurd en zei dat ze moeten worden beschouwd als voorbarig en onjuist. Het parket zou verklaringen hebben afgelegd zonder overleg te plegen met de gevangenisdirectie, wat het verder onderzoek kan schaden. Volgens het penitentiair regime kunnen gedetineerden het recht hebben bepaalde voorwerpen in hun cel te hebben, wat sommige onderzoekers blijkbaar niet wisten. De verklaringen van het parket zouden schromelijk overdreven zijn. Zo zou de gevonden laspost maar een gewone soldeerbout zijn.

Van de minister kreeg ik graag antwoord op volgende vragen.

Welke voorwerpen werden in de gevangenis gevonden?
Welke voorwerpen zijn toegelaten en welke verboden?

Welke maatregelen zal de minister nemen om de verboden voorwerpen uit de cellen te houden?

Aan welke criteria zijn publieke mededelingen van het parket onderworpen, meer bepaald over huiszoekingen in het kader van een lopend gerechtelijk onderzoek? Bestaan terzake algemene richtlijnen? Werden die richtlijnen bij de berichtgeving van het parket te Leuven in acht genomen?

De heer Marc Verwilghen, minister van Justitie. – Ik kan bevestigen dat de politiediensten op verzoek van de gevangenisdirectie, wat ik wil onderstrepen, en in opdracht van het parket van Leuven een grootschalige huiszoeking hebben gedaan in de gevangenis Leuven-Centraal. Het onderzoek was nodig omdat het penitentiair personeel een zestal weken voordien munitie had aangetroffen in de cel van een gedetineerde.

Ik heb gereageerd op de verklaringen van het parket van Leuven omdat het informatie heeft vrijgegeven terwijl het wist dat het onderzoek nog niet rond was en omdat de gevangenisdirectie die zelf om een onderzoek had gevraagd, nog geen verklaring had kunnen geven voor de voorwerpen die in de cellen werden aangetroffen.

Op sommige punten bleek de informatie die door de pers werd verspreid onjuist of op zijn minst voorbarig.

Op de eerste vraag van de heer Vandenberghe kan ik jammer genoeg geen antwoord geven omdat ik me niet wil

Demande d'explications de M. Hugo Vandenberghe au ministre de la Justice sur «les perquisitions à la prison de Louvain (centre) et les commentaires du parquet de Louvain à ce sujet» (n° 2-426)

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – Dernièrement, le parquet de Louvain a procédé à une perquisition à la prison de Louvain (centre) et en a publié immédiatement les résultats. De petites quantités de drogue auraient été découvertes, ainsi que d'autres objets qui, selon le parquet, n'ont rien à faire dans une prison : ils vont du GSM à un alambic en passant par un poste à souder. Le mois dernier, ce sont six cartouches de calibre 22 qui ont été découvertes, ce qui a donné lieu à de plus amples investigations.

Le porte-parole du ministre a déploré les déclarations faites par le parquet de Louvain, les qualifiant de prématurées et inexactes. Ces révélations auraient été faites sans concertation avec la direction de la prison, ce qui peut nuire à la suite de l'enquête. Le régime pénitentiaire permet aux détenus de détenir certains objets, ce qu'ignoraient certains enquêteurs. Le communiqué du parquet serait en outre tout à fait excessif.

Le ministre peut-il me dire quels sont les objets découverts à la prison, lesquels sont autorisés et lesquels ne le sont pas ?

Quelles mesures le ministre prendra-t-il pour éviter que des objets interdits soient introduits dans les cellules ? À quels critères les communiqués du parquet sont-ils soumis, particulièrement en ce qui concerne les perquisitions effectuées dans le cadre d'une instruction judiciaire en cours ? Existe-t-il des directives générales en la matière ? Celles-ci ont-elles été respectées par le parquet de Louvain ?

M. Marc Verwilghen, ministre de la Justice. – Je confirme qu'à la demande de la direction de la prison et sur ordre du parquet, les services de police ont procédé à une vaste perquisition à la prison de Louvain (central). Le personnel pénitentiaire avait en effet découvert des munitions dans la cellule d'un détenu quelques semaines auparavant.

J'ai réagi aux déclarations du parquet de Louvain parce qu'il a fait des révélations alors que l'instruction était toujours en cours et parce que la direction de la prison, à l'origine de l'enquête, n'avait pas encore pu expliquer la présence des objets découverts.

Certaines informations diffusées par la presse étaient inexactes ou à tout le moins prématurées.

Je ne puis répondre à la première question de M. Vandenberghe car je ne voudrais pas me rendre coupable de ce qu'on reproche au parquet, à savoir des déclarations prématurées sur une instruction en cours. Il est évident que je dois respecter le secret de l'instruction.

bezondigen aan wat het parket wordt verweten, namelijk voorbarige verklaringen over een lopend gerechtelijk onderzoek. Vanzelfsprekend ben ik verplicht het geheim van het onderzoek te respecteren.

Over de aangetroffen voorwerpen kan ik op het ogenblik niets zeggen, aangezien ik daar geen details over kan geven. Ik onderstreep evenwel dat ik de resultaten van het onderzoek in geen enkel opzicht zal minimaliseren en dat er voldoende aanwijzingen zijn dat de aangetroffen voorwerpen niet thuishoren in een gevangenis.

Ik zal me bezinnen over de richtlijnen inzake het gevangenisregime en de veiligheid in de gevangenissen. Een werkgroep van gevangenisdirecteurs zal de komende weken terzake voorstellen doen. Een of meer omzendbrieven zijn op komst.

In een gevangenis is het steeds zoeken naar het moeilijke evenwicht tussen enerzijds een humane aanpak en streven naar reïntegratie en anderzijds het verzekeren van een maximaal veilige omgeving. Daarnaast is er ook het feit dat gevangenen en hun achterban bijzonder inventief kunnen zijn in het binnensmokkelen van voorwerpen of in het misbruiken van de relatieve bewegingsvrijheid. Soms gebeurt het dat verzachtende reglementeringen die inventiviteit nog aanscherpen. Toen tennisballen in een gevangenis werden toegelaten met het oog op meer sportbeoefening, werden via die weg drugs binnengesmokkeld.

De informatieverstrekking aan de pers wordt geregeld door de omzendbrief COL 7/99 van mijn voorganger, de heer Van Parys. Die omzendbrief legt al naargelang het stadium van het onderzoek, de criteria vast waaraan de perswoordvoerders zich moeten houden. Zowel mijn voorganger als ikzelf werden al geconfronteerd met problemen bij de toepassing van die omzendbrief en ook het college van procureurs-generaal en de informele raad van de procureurs des Konings zijn zich terdege bewust van deze problemen. De uitdaging is om geval per geval af te wegen en te beoordelen.

De woordvoerder werkt onder het gezag en per delegatie van de procureur des Konings. Hij moet ervoor waken dat "het belang van het onderzoek niet geschaad wordt". Of dit criterium is nageleefd door de woordvoerder van het parket van Leuven zal blijken uit het verder onderzoek. We moeten er wel rekening mee houden dat een *sweeping* met 130 politieagenten moeilijk voor de buitenwereld verborgen kan worden gehouden en dat de woordvoerder daar allerlei vragen over kan krijgen. Of hij die correct zijn behandeld, kan pas beoordeeld worden als ook de resultaten van het onderzoek bekend zijn.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Het is nuttig dat in de eerstkomende dagen algemene richtlijnen worden uitgevaardigd over de toegelaten voorwerpen in de cellen. Dat zal rechtszekerheid geven.

Ik wil niets in de mond van de minister leggen, maar het antwoord van de minister van vandaag is genuanceerder dan de publieke verklaringen die zijn woordvoerder zondag na de huiszoeking heeft afgelegd.

– **Het incident is gesloten.**

Je ne puis davantage donner des détails sur les objets découverts, faute de précisions. Je ne minimiserai aucunement les résultats de l'enquête et j'ajoute qu'il semble bien que les objets en question n'étaient pas à leur place dans une prison.

Je réfléchirai à des directives sur le régime pénitentiaire et la sécurité dans les prisons. Un groupe de travail regroupant des directeurs de prison formulera des propositions en la matière dans les prochaines semaines. Une ou plusieurs circulaires seront envoyées prochainement.

Une prison recherche toujours un équilibre entre une approche humaine et le souci de la réintégration d'une part et la garantie d'une sécurité maximale d'autre part. Le fait est que certains détenus et leurs proches peuvent être particulièrement inventifs pour faire entrer des objets et abuser d'une relative liberté de mouvement. Parfois, des assouplissements réglementaires renforcent encore cette inventivité.

La communication d'informations à la presse est régie par la circulaire COL 7/99. Celle-ci fixe les critères que doivent respecter les porte-parole en fonction de l'avancement de l'instruction. L'application de cette circulaire a déjà posé des problèmes dont sont également conscients le collège des procureurs généraux et le conseil informel des procureurs du Roi. Il faut juger au cas par cas.

Le porte-parole agit parfois sous l'autorité et par délégation du procureur du Roi. Il doit veiller à ne pas nuire aux intérêts de l'instruction. L'enquête montrera si le porte-parole du parquet de Louvain a respecté ce critère. Il est malaisé de garder secrète une opération impliquant 130 agents de police et il se peut que le porte-parole ait été interpellé à ce propos.

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Il est utile que des directives générales précisent, dans les prochains jours, quels sont les objets autorisés dans les cellules. Cela apportera une sécurité juridique.*

La réponse du ministre est plus nuancée que les déclarations de son porte-parole après la perquisition.

– **L'incident est clos.**

Vraag om uitleg van de heer Hugo Vandenberghe aan de minister van Justitie over «de herziening van de veroordeling uitgesproken tegen Leo Vindevogel» (nr. 2-406)

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – De tweede wereldoorlog blijft de aandacht van de publieke opinie wekken. Het uitzonderlijke karakter van de tweede wereldoorlog en de lessen die we eruit moeten trekken, zijn redenen waarom de verjaring niet wordt toegepast op een aantal misdaden tegen de menselijkheid die in die periode zijn gepleegd. In België bestond, in tegenstelling tot in andere landen, in het Parlement geen meerderheid om de vergissingen of ernstige fouten in het tijdsperspectief te plaatsen en te zien of er geen verzoening kon plaatsvinden tussen de aanhangers van de verschillende kampen. Ik bedoel de aanhangers van bepaalde politieke inzichten en niet degenen die misdaden tegen de menselijkheid hebben begaan. De CVP heeft steeds betreurd dat een verzoening niet mogelijk bleek. We hebben tientallen jaren samen met andere partijen acties ondernomen om de verzoening tot stand te brengen en individueel leed te lenigen, maar daarvoor vonden we geen gehoor.

Daarom sta ik een subsidiaire aanpak voor, namelijk dat, voor zover wordt aanvaard dat geen verjaring mogelijk is, België toch bereid is om bepaalde veroordelingen die objectief gezien problematisch zijn, opnieuw te laten bekijken. Indien vandaag de huidige criteria voor het uitvoeren van de gerechtelijke macht zouden worden toegepast op de wijze waarop de gerechtelijke overheden hebben gefunctioneerd na de tweede wereldoorlog, zou dit – zacht uitgedrukt – tot veel bedenkingen leiden. We kunnen natuurlijk niet de huidige criteria met terugwerkende kracht hanteren om alles opnieuw onder ogen te zien, maar de algemene sfeer en in een aantal gevallen een gebrek aan respect voor de rechten van de verdediging zijn wel belangrijke elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij individuele gevallen die in aanmerking kunnen komen voor het recht op herziening van een in kracht gegane veroordeling.

De zaak die ik aan de orde wil stellen, is de bekende zaak van Leo Vindevogel, die onmiddellijk na de tweede wereldoorlog in beroep tot de doodstraf werd veroordeeld. Louis De Lentdecker, destijds verslaggever van het proces-Vindevogel voor *De Standaard*, kantte zich in zijn artikels sterk tegen zijn veroordeling. Reeds herhaaldelijk is aangedrongen op een herziening van de veroordeling van Leo Vindevogel.

De minister heeft de bevoegdheid om deze veroordeling te herzien, aangezien volgens het wetboek van strafvordering de herziening kan worden toegestaan “wanneer het bewijs dat de veroordeelde onschuldig is of dat een strengere strafwet is toegepast dan die welke hij werkelijk heeft overtreden schijnt te volgen uit een feit dat zich heeft voorgedaan sedert zijn veroordeling of uit een omstandigheid waarvan hij het bestaan niet heeft kunnen aantonen ten tijde van het geding.”

De heer De Vis, de schoonzoon van de in 1945 ter dood veroordeelde Leo Vindevogel, heeft op 4 juli 2000 een uitvoerige nota aan de minister laten geworden, waaruit blijkt dat er sprake kan zijn van “nieuwe” feiten die een procedure

Demande d'explications de M. Hugo Vandenberghe au ministre de la Justice sur «la révision de la condamnation prononcée contre Leo Vindevogel» (n° 2-406)

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *L'opinion publique continue à s'intéresser à la deuxième guerre mondiale. La prescription n'est pas appliquée à certains crimes contre l'humanité commis durant cette période en raison du caractère exceptionnel de la deuxième guerre mondiale et des leçons que nous devons en tirer. Contrairement à d'autres pays, il ne s'est pas trouvé de majorité parlementaire en Belgique pour replacer les erreurs et les fautes graves dans le contexte de l'époque et pour voir s'il n'y avait pas moyen de réconcilier les partisans des deux camps. J'entends par là, les partisans de certaines tendances politiques et non ceux qui ont commis des crimes contre l'humanité.*

Le CVP a toujours regretté l'impossibilité de réconciliation. Pendant des dizaines d'années, nous avons agi avec d'autres partis pour y parvenir afin d'adoucir la douleur individuelle mais nous n'avons rencontré aucun écho.

Dans la mesure où on admet que la prescription n'est pas possible, je plaide pour que la Belgique revioie néanmoins certaines condamnations qui peuvent objectivement être considérées comme problématiques. Si les critères actuels d'exercice du pouvoir judiciaire étaient appliqués comme les autorités l'ont fait après la seconde guerre mondiale, cela soulèverait bien des objections – et c'est un euphémisme. Nous ne pouvons bien entendu pas nous baser sur les critères actuels avec effet rétroactif pour tout revoir mais il faut tenir compte du climat général de l'époque et, dans certains cas, du non-respect des droits de la défense, pour certains dossiers susceptibles d'être soumis à révision.

Je souhaite évoquer le dossier de Leo Vindevogel qui a été condamné à mort directement après la seconde guerre mondiale. Louis Lentdecker, rapporteur du procès pour le Standaard à l'époque, s'est violemment opposé à cette condamnation dans ses articles.

On a déjà insisté à plusieurs reprises pour que ce procès soit revu. Le code d'instruction pénale permet au ministre de le faire revoir sur la base d'un fait survenu depuis la condamnation ou dont le condamné n'aurait pu être informé lors du procès et qui apporterait la preuve de son innocence.

M. De Vis, le gendre de Leo Vindevogel, a transmis au ministre, le 4 juillet 2000, une note détaillée qui démontre qu'il peut être question de « faits nouveaux » susceptibles de justifier la révision du procès. Il ressort de cette note que dans un courrier du 23 avril 1945 envoyé à l'auditeur de guerre Stevigny par des membres du Front de l'Indépendance, Leo Vindevogel, bourgmestre de Renaix pendant l'occupation allemande, fut présenté comme le dénonciateur du ministre Soudan. C'est à la suite de cela qu'il fut condamné à la prison à vie en première instance.

Avant que le dossier ne soit traité en appel, l'auditeur de guerre Stevigny donna instruction au commissaire de la Sûreté de l'État De Vleeschouwer d'entendre M. Soudan à propos de ces faits. Il apparaît aujourd'hui que feu le

tot herziening van de veroordeling van zijn schoonvader zouden kunnen rechtvaardigen.

Uit deze nota blijkt immers dat Leo Vindevogel, die tijdens de Duitse bezetting burgemeester van Ronse was, in een brief van 23 april 1945 aan krijgsauditeur Stevigny door voormalige aanhangers van het Onafhankelijkheidsfront werd aangegeven als de verklikker van toenmalige minister Soudan. Als gevolg hiervan werd Leo Vindevogel in eerste aanleg tot levenslange opsluiting veroordeeld.

Nog vóór de zaak in beroep door het Krijgshof te Gent op 30 april 1945 zou worden behandeld, gaf krijgsauditeur Stevigny aan de heer De Vleeshouwer, commissaris van de Veiligheid van de Staat, opdracht om minister Soudan over de feiten te verhoren. Nu blijkt dat wijlen minister Soudan, die met een aantal verklikten in Buchenwald was opgesloten, maar die gelukkig is teruggekeerd, zou hebben bevestigd dat niet Leo Vindevogel zich aan delatie schuldig had gemaakt, maar wel een zekere Gérard Philippe, die deel uitmaakte van het Onafhankelijkheidsfront. Het proces-verbaal van verhoor werd op 27 april 1945 aan auditeur-generaal Van Houdt overgezonden.

Nochtans werd, voor een tot op heden niet bekende reden, dit proces-verbaal nooit overgezonden aan het Krijgshof, noch aan de raadslieden van de heer Vindevogel. Het werd pas na de uitspraak van het arrest bij het dossier van de rechtspleging gevoegd.

De getuigenis van minister Soudan is niet alleen belangrijk vanwege de feiten, maar ook vanuit moreel oogpunt. Aangezien de heer Vindevogel in eerste aanleg niet tot de doodstraf was veroordeeld, zouden de advocaten van de verdediging in beroep op grond van deze getuigenis hebben kunnen pleiten en zou de betrokkene wellicht minder zwaar zijn veroordeeld.

Ongeacht het feit dat het niet bekendmaken van een essentieel stuk de rechten van de verdediging heeft geschonden, maakt dit feit, indien het bewezen is mijns inziens een nieuw feit uit in de zin van artikel 443, 3° van het wetboek van strafvordering, dat tot de herziening aanleiding zou moeten kunnen geven.

Bovendien werd de mogelijk werkelijke verklikker Gérard Philippe – ik spreek onder voorbehoud, want het dossier ligt niet ter beschikking van de parlementsleden – op 28 juni 1948 voor dezelfde feiten veroordeeld, zodat een herziening ook op basis van artikel 443, 1 van het wetboek van strafvordering mogelijk is.

Bijgevolg had ik graag van de minister vernomen of hij, naar aanleiding van de nota die hij op 4 juli 2000 van de heer De Vis over deze zaak heeft ontvangen, reeds een onderzoek naar deze zaak heeft ingeleid en welke de vorderingen ervan zijn. De wet geeft immers aan de minister de bevoegdheid om gebeurlijk een herzieningsgeding in te leiden. Desgevallend verneem ik graag van de minister of hij de procureur-generaal bij het hof van cassatie heeft belast met het vorderen van de inleiding van een herzieningsprocedure.

Deze zeer betwiste zaak is verlopen in een algemene sfeer die enkel al vanuit juridisch oogpunt voor kritiek vatbaar is. Op grond van beide aangehaalde artikelen van het wetboek van strafvordering zou de minister, zij het wat laat, toch de

ministre a confirmé que le coupable n'était pas Leo Vindevogel mais un certain Gérard Philippe, membre du Front d'Indépendance. Le procès-verbal de l'interrogatoire fut transmis le 27 avril 1945 à l'auditeur général Van Houdt. Pour une raison restée inconnue, il ne parvint jamais à la cour militaire.

Le témoignage Soudan est important non seulement quant aux faits mais aussi d'un point de vue moral. Si les avocats de la défense avaient pu se fonder sur lui en appel, Leo Vindevogel aurait certainement été condamné moins lourdement.

La non-communication d'une pièce essentielle constitue une violation des droits de la défense. Si elle était prouvée, il me semble qu'elle constituerait un fait nouveau au sens de l'article 443,3° du code d'instruction criminelle et pourrait donner lieu à révision du procès.

Qui plus est, Gérard Philippe, l'éventuel véritable délateur – je suis prudent car le dossier n'a pas été mis à la disposition des parlementaires – a été condamné pour les mêmes faits le 28 juin 1948, de sorte que la révision pourrait être envisagée également sur la base de l'article 441,3.

Par conséquent, je voudrais savoir si le ministre a déjà pris des mesures à la suite de la note de M. De Vis en date du 4 juillet 2000. A-t-il chargé le procureur général de la Cour de Cassation de requérir une procédure de révision ?

Cette affaire très contestée s'est déroulée dans un climat déjà fort critiquable même du seul point de vue juridique. Les faits me paraissent suffisants pour ouvrir une instruction.

Nous savons que le tribunal ne dit pas la vérité mais qu'il rend un jugement considéré comme vrai. Comme il s'est prononcé sans tenir compte d'un élément, le caractère véridique de sa décision est très contestable. Il y a donc suffisamment de raisons pour demander la révision du procès. Il ne s'agit pas seulement de rétablir la vérité : la crédibilité du tribunal est aussi en jeu.

barmhartige Samaritaan kunnen zijn en het eerherstel kunnen bewerkstelligen.

De aangehaalde feiten lijken mij voldoende te zijn om een onderzoek op te starten.

Ten slotte, wijs ik erop dat een vordering tot herziening *in casu* ontvankelijk zou zijn, in de mate dat Leo Vindevogel voor alle betichtingen tot één straf – de doodstraf – is veroordeeld. Dit onomkeerbaar nadeel is vandaag een juridisch technisch argument in het voordeel van de verdachte.

Overeenkomstig een arrest van het hof van cassatie van 17 januari 1978 is “de vordering tot herziening die steunt op het aanvoeren van een nieuw feit waaruit het bewijs van veroordeeldes onschuld inzake bepaalde misdrijven waarvoor hij is veroordeeld, ontvankelijk wat betreft die misdrijven, wanneer een enkele straf voor verscheidene misdrijven werd uitgesproken, zelfs wanneer de straf ten gevolge van de andere misdrijven wettelijk is gerechtvaardigd”.

Wij weten dat het gerecht niet dé waarheid uitspreekt, maar een oordeel velt dat voor waar wordt gehouden. Aangezien de rechtbank uitspraak heeft gedaan zonder een feitelijk en moreel element in overweging te nemen, is het waarheidsgehalte van deze beslissing zeer betwistbaar. Er is dus meer dan voldoende reden om de herziening van het proces te bevelen. Niet alleen het herstel van de waarheid, maar tevens de geloofwaardigheid van het gerecht staan op het spel.

De heer Wim Verreycken (VL. BLOK). – De minister weet ongetwijfeld dat ik tijdens vorige zittingsperioden zijn voorgangers over dit onderwerp al drie vragen heb gesteld. Het verheugt mij dat de heer Vandenberghe de lijn van oud-senator Suykerbuyk doortrekt. Ik sluit mij uiteraard aan bij de verschillende opmerkingen van professor Vandenberghe die terzake een veel betere juridische argumentatie naar voor kan brengen. Iedere burger met gezond verstand, of hij nu juridisch onderlegd is of niet, moet immers inzien dat er in dit dossier grove onrechtvaardigheden zijn begaan en dat het communistische Onafhankelijkheidsfront en de goede oude franskiljons uit Ronse zich voor een politieke lynchpartij hebben geleend.

Het is precies door deze Belgische praktijk dat ik mij altijd tegen de doodstraf heb verzet. Ik verheul niet dat er daarover in mijn partij onenigheid bestaat. De doodstraf werd voor de laatste maal toegepast tijdens de repressieperiode, onder meer, in dit geval, tegen politieke tegenstanders. Ik sluit mij aan bij de opmerkingen van collega Vandenberghe over het onderscheid tussen aanhangers van politieke ideeën en personen die misdaden tegen de menselijkheid pleegden. De doodstraf is zo afschuwelijk en kan niet meer ongedaan worden gemaakt. De minister kan wel de nabestaanden van Leo Vindevogel nog de zekerheid geven dat er, onder druk van een politieke groep uit Ronse, een grove onrechtvaardigheid is begaan en dat de burgemeester tijdens de oorlogsjaren wel degelijk alles gedaan heeft om de bevolking en zijn burgers naar zijn beste politieke vermogen te dienen.

De heer Marc Verwilghen, minister van Justitie. – Heel wat politieke, juridische en perscommentatoren zullen het er ongetwijfeld over eens zijn dat de rechtspraak uit de

M. Wim Verreycken (VL. BLOK). – *Le ministre sait certainement que lors de la précédente législature, j'ai à trois reprises interrogé son prédécesseur sur ce dossier. Je me réjouis que M. Vandenberghe s'inscrive dans la lignée de l'ancien sénateur Suykerbuyk. Je me rallie à son argumentation.*

Tout citoyen qui fait preuve de bon sens se rendra compte que de grandes injustices ont été commises dans ce dossier et que les communistes du Front de l'Indépendance et les fransquillons de Renaix se sont livrés à un lynchage politique.

C'est en raison de cette pratique belge que je me suis toujours opposé à la peine de mort. Je ne cache pas qu'il n'y a pas unanimité dans mon parti à ce sujet. La peine de mort a été appliquée pour la dernière fois à l'époque de la répression, notamment, comme dans ce cas, contre des opposants politiques.

Comme M. Vandenberghe, je fais la distinction entre les partisans de certaines idées politiques et les criminels contre l'humanité. La peine de mort est affreuse et irréversible. Le ministre peut cependant encore donner aux proches de Leo Vindevogel l'assurance qu'une injustice grossière a été commise sous la pression d'un groupe politique de Renaix et que pendant les années de guerre, le bourgmestre a tout fait pour servir la population.

M. Marc Verwilghen, ministre de la Justice. – *Bien des commentateurs estimeront certainement que de nombreux*

naoorlogse periode op heel wat aspecten kan worden gecontesteerd.

Remi De Vis, schoonzoon van oorlogsburgemeester Leo Vindevogel, heeft mij op 4 juli 2000 inderdaad een brief gestuurd met een uitgebreide nota waarin hij naar voren brengt dat zich sedert de veroordeling door het Militair Gerechtshof op 30 april 1945 nieuwe feiten aan het licht zijn gekomen die op grond van artikel 443, 3, van het wetboek van strafvordering een vraag tot herziening van het proces mogelijk maken.

Een paar van de in de nota opgenomen grieven waren in 1994 en 1995 reeds het voorwerp van vragen aan mijn voorgangers, de heren Wathelet en De Clerck, die beiden tot de bevinding kwamen dat er geen elementen voorhanden waren die het instellen van een herzieningsprocedure konden staven. Ook de auditeur-generaal bij het Militaire Gerechtshof bracht naar aanleiding van de nota De Vis een omstandig gemotiveerd verslag uit, waarin hij op zijn beurt tot de conclusie komt dat er geen nieuwe elementen voor een herzieningsprocedure worden aangebracht.

Ik wil wel dieper ingaan op enkele meer specifieke punten van de vraag om uitleg.

Het proces-verbaal van het verhoor van minister Soudan, dat op 27 april 1945 door de Veiligheid van de Staat werd opgesteld, is in wezen een proces-verbaal van inlichtingen die door minister Soudan aan de Veiligheid van de Staat werden verstrekt.

In dit proces-verbaal, dat als stuk na arrest aan het dossier werd toegevoegd, is er geen sprake van een mogelijke delatie van de heer Soudan door Leo Vindevogel. Wel bevat het proces-verbaal inlichtingen die handelen over wat de heer Soudan in Buchenwald vernam uit de mond van medeburgers die er zich ingevolde deportatie bevonden, maar er na hem waren toegekomen. Het betreft dus geenszins de eigen bevindingen van de heer Soudan over wat zich tijdens die periode te Ronse voordeed vermits hij, in Buchenwald zijnde, hierover geen inlichtingen kon verstrekken.

De toevoeging van het proces-verbaal als stuk na arrest is een louter formele daad in het kader van de procedure en dus geenszins een te herstellen "begane feitelijke vergissing" in het kader van de tenlasteleggingen.

In het dossier van de aanvankelijk veroordeelde, maar later in eer herstelde Gérard Philippe stemmen de periode waarin het delict plaatsvond en de strafrechtelijke omschrijving maar gedeeltelijk overeen met de periode van delict en de tenlasteleggingen in het dossier van Leo Vindevogel. Laatstgenoemde komt trouwens niet ter sprake in het dossier-Philippe. In geen van beide dossiers komt de naam van de heer Soudan tussen de namen van de slachtoffers voor.

De door de heer Vandenberghe aangehaalde rechtspraak van het hof van cassatie van 17 januari 1978 is dan ook in het dossier van Leo Vindevogel niet van toepassing.

De auditeur-generaal bij het militair gerechtshof kwam tot het volgend besluit: "Er is aan de hand van de door de heer De Vis aangebrachte elementen getoetst aan het dossier geen grond tot het starten van de herzieningsprocedure."

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Het is natuurlijk niet

aspects de la justice d'après-guerre sont contestables.

Le 4 juillet 2000, Remi De Vis, le gendre du bourgmestre Léo Vindevogel, m'a en effet adressé une lettre et une note détaillée dans laquelle il met en lumière des faits susceptibles de permettre une demande de révision du procès.

Certains éléments qu'il invoque ont déjà fait l'objet de questions à mes deux prédécesseurs, MM. Wathelet et De Clerck, qui sont tous deux arrivés à la conclusion qu'aucun élément ne justifiait une procédure de révision. À la suite de la note de M. De Vis, l'auditeur général de la Cour militaire a aussi émis un avis motivé qui conclut également à l'absence d'un élément neuf justifiant une telle procédure.

J'en arrive à quelques aspects spécifiques soulevés dans la demande d'explications.

Le procès-verbal d'interrogatoire du ministre Soudan rédigé le 27 avril 1945 par la Sûreté de l'État est en fait un procès-verbal qui reprend des renseignements fournis par le ministre Soudan à la Sûreté de l'État.

Ce procès-verbal, qui fut joint comme pièce au dossier après l'arrêt, n'évoque pas une éventuelle dénonciation de M. Soudan par Léo Vindevogel. Il contient des renseignements au sujet de ce que M. Soudan a appris à Buchenwald de concitoyens déportés après lui. Il ne s'agit donc pas de constatations de M. Soudan lui-même sur les événements de Renaix puisque, étant à Buchenwald, il ne pouvait fournir aucun renseignement à ce sujet.

L'ajout de la pièce au dossier après l'arrêt est un acte purement formel dans le cadre de la procédure et non une erreur.

La date du délit et les faits incriminés dans le dossier de Gérard Philippe, initialement condamné et réhabilité par la suite, ne correspondent que partiellement à la période du délit et au chef d'accusation dans le dossier de Léo Vindevogel. Ce dernier n'est d'ailleurs pas évoqué dans le dossier Philippe. Dans aucun des deux dossiers, le nom de M. Soudan ne figure parmi les noms des victimes.

L'arrêt de la Cour de Cassation du 17 janvier 1978 invoqué par M. Vandenberghe n'est par conséquent pas applicable au dossier de Leo Vindevogel.

L'auditeur général de la cour militaire a conclu qu'à la lumière du dossier, les éléments invoqués par M. De Vis ne justifient pas une procédure de révision.

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – *Il m'est difficile de réagir*

eenvoudig om onmiddellijk te reageren omdat ik eerst kennis moet hebben van het verslag van de auditeur-generaal en van het fameuze proces-verbaal van de ondervraging van minister Soudan. Volgens de minister wordt daarin niet gesproken over Leo Vindevogel, noch over de verklikking van Leo Vindevogel. Ik weet niet in welke mate dit ten laste of ten ontlaste kan worden geïnterpreteerd. Het zou toch nuttig zijn dat de betrokken overlevenden kennis kunnen nemen van het verslag van het militair auditoraat, omdat ze dan eventueel bijkomende elementen kunnen aanbrengen.

– **Het incident is gesloten.**

Vraag om uitleg van mevrouw Erika Thijs aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over «bepaalde sociaalrechtelijke problemen in het kader van buitenlandse adopties» (nr. 2-418)

De voorzitter. – De heer Charles Picqué, minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek, antwoordt namens mevrouw Laurette Onkelinx, vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid.

Mevrouw Erika Thijs (CVP). – In het raam van buitenlandse adopties wordt vaak vereist dat de kandidaat-adoptanten enige tijd, voorafgaand aan de eigenlijke adoptie, in het land van herkomst van het geadopteerde kind verblijven. Soms is een verblijf van twee tot drie weken onafwendbaar. Met het oog op een goede nazorg is na de eigenlijke adoptie vaak een verlengd verblijf in het land van herkomst aangewezen.

Voor werklozen kan hier een probleem rijzen. Opdat een werkloosheidsuitkering zou kunnen worden toegekend, dient een werkloze ondermeer aan volgende voorwaarden te voldoen: effectief in België verblijven, zich onderwerpen aan de controle en beschikbaar zijn voor de arbeidsmarkt. Dit houdt in dat het voor een werkloze kandidaat-adoptieouder vaak praktisch onmogelijk is om te voldoen aan de wettelijke vereisten voor het verkrijgen en behouden van een werkloosheidsuitkering. Ook de mogelijkheid van het kort verzuim biedt in dergelijke gevallen geen oplossing.

Werknemers hebben in principe ook bij buitenlandse adoptie recht op ouderschapsverlof in het raam van loopbaanonderbreking. Het ouderschapsverlof gaat in op het ogenblik van de inschrijving van het kind als lid van het gezin in het bevolkingsregister of in het vreemdelingenregister van de gemeente waar de werknemer zijn verblijfplaats heeft. Dit zou dus betekenen dat de periode van verblijf van de adoptieouder in het land van herkomst onmiddellijk na de adoptie en vóór de inschrijving niet als ouderschapsverlof wordt beschouwd.

Op welke manier kunnen adoptieouders die gedurende een lange periode in het buitenland verblijven in het raam van een buitenlandse adoptie, hun recht op werkloosheidsuitkeringen behouden zonder hun jaarlijkse vakantie te moeten opnemen?

Kan het verblijf van de adoptieouder in het land van herkomst onmiddellijk na de eigenlijke adoptie en vóór de inschrijving van het kind als lid van het gezin in het bevolkingsregister of in het vreemdelingenregister van de gemeente waar de

immédiatement car je dois d'abord prendre connaissance du rapport de l'auditeur général et du fameux procès-verbal d'audition du ministre Soudan. Selon le ministre, on n'y parle ni de M. Vindevogel, ni de sa dénonciation. Je ne sais si ce doit être interprété à charge ou à décharge. Il serait tout de même utile que les survivants puissent prendre connaissance du rapport de l'auditorat militaire car ils pourraient éventuellement apporter des éléments complémentaires.

– **L'incident est clos.**

Demande d'explications de Mme Erika Thijs à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur «certains problèmes de droit social dans le cadre des adoptions de personnes étrangères» (n° 2-418)

M. le président. – M. Charles Picqué, ministre de l'Économie et de la Recherche scientifique, répondra au nom de Mme Laurette Onkelinx, vice-première ministre et ministre de l'Emploi.

Mme Erika Thijs (CVP). – *Les candidats à l'adoption d'enfants étrangers doivent souvent séjourner un certain temps dans le pays d'origine de l'enfant adopté.*

Un problème peut se poser pour les personnes sans emploi. Pour que des allocations de chômage leur soient attribuées, les chômeurs doivent, entre autres, effectivement séjourner en Belgique, se soumettre au contrôle et être disponible sur le marché du travail. Pour les candidats à l'adoption, c'est pratiquement impossible. Une courte absence n'est pas non plus une solution.

En cas d'adoption d'enfants étrangers, les salariés ont droit à un congé parental dans le cadre de l'interruption de carrière. Le congé parental prend cours dès l'inscription de l'enfant comme membre de la famille dans le registre de la population ou dans le registre des étrangers de la commune de la personne salariée. Cela signifierait donc que le séjour du parent adoptant dans le pays d'origine de l'adopté, entre l'adoption et l'inscription dans l'un des deux registres, ne peut être considéré comme congé parental.

De quelle manière les parents qui font un long séjour à l'étranger dans le cadre d'une adoption peuvent-ils conserver leur droit aux allocations de chômage sans devoir prendre leurs congés annuels ?

Le séjour du parent adoptant dans le pays de l'adopté, entre le moment de l'adoption et l'inscription dans le registre de la population ou dans celui des étrangers, ne peut-il être considéré comme congé parental dans le cadre d'une interruption de carrière ?

Ne serait-il pas souhaitable de faire tomber l'éventuel séjour obligatoire du parent adoptant à l'étranger avant l'adoption proprement dite sous le régime du congé parental ?

werknemer zijn verblijfplaats heeft, niet worden beschouwd als ouderschapsverlof in het raam van de huidige regeling van de loopbaanonderbreking?

Acht de minister het niet wenselijk het eventueel verplicht verblijf van enkele weken van de kandidaat-adoptieouder in het land van herkomst, voorafgaand aan de eigenlijke adoptie, onder het ouderschapsverlof te laten vallen?

De heer Charles Picqué, minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek. – Als algemene regel geldt dat de werkloze, om recht te hebben op uitkeringen, effectief in België moet verblijven. Deze regel geldt niet alleen in België, maar ook in de andere landen van de Europese Unie. Artikel 10 van de Europese Verordening bepaalt dat de toekenning van werkloosheidsuitkeringen afhankelijk kan worden gesteld van de verblijfsvoorwaarde. In tegenstelling tot bepaalde andere sociale uitkeringen zijn werkloosheidsuitkeringen in principe dus niet uitvoerbaar naar een ander land.

Op deze regel bestaan enkele uitzonderingen. Aangezien het gaat om uitzonderingen dienen deze op een limitatieve manier te worden geïnterpreteerd en toegepast. Zo heeft elke werkloze het recht om, met behoud van zijn uitkeringen, met vakantie in het buitenland te verblijven. Deze periode is, net als bij de werknemers, beperkt tot maximaal vier weken per jaar. In tegenstelling tot de werknemer heeft de werkloze het voordeel dat hij het ogenblik van vakantie volledig vrij kan kiezen. Hij moet enkel op zijn controlekaart aanduiden dat hij vakantie nam. Dit recht op vier weken verblijf in het buitenland kan dus ook gebruikt worden voor een verblijf in het buitenland in het raam van adoptie.

Daarbuiten bestaat er geen specifieke regeling die een verblijf in het buitenland in het raam van adoptie zou toelaten met behoud van de uitkeringen. Deze situatie is trouwens vergelijkbaar met deze van een werknemer, die in principe ook geen recht heeft op loon tijdens een langere periode van verblijf in het buitenland wegens adoptie.

Het recht op ouderschapsverlof wegens adoptie van een kind geldt gedurende een periode van vier jaar die een aanvang neemt op het ogenblik van de inschrijving van het kind als lid van het gezin in het bevolkingsregister of in het vreemdelingenregister van de gemeente waar de werknemer zijn verblijfplaats heeft.

Het koninklijk besluit van 29 oktober 1997 tot invoering van een recht op ouderschapsverlof in het raam van de onderbreking van de beroepsloopbaan is niet van toepassing op de periode van verblijf van de adoptieouders in het land van herkomst van het kind indien dit verblijf de inschrijving van het kind in het bevolkingsregister of in het vreemdelingenregister voorafgaat.

Het koninklijk besluit van 29 oktober 1997 is inderdaad bedoeld om de werknemer toe te laten zorg te dragen voor zijn kind, en niet om hem de gelegenheid te geven administratieve formaliteiten te vervullen die inherent zijn aan de adoptie van een kind van buitenlandse nationaliteit. Dit is eveneens het geval voor de collectieve arbeidsovereenkomst nummer 64 van de Nationale Arbeidsraad, tot instelling van een recht op ouderschapsverlof. Deze collectieve arbeidsovereenkomst werd algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 oktober 1997.

M. Charles Picqué, ministre de l'Économie et de la Recherche scientifique. – *Pour avoir droit aux allocations de chômage, il faut effectivement résider en Belgique. Cette règle est également valable dans les autres pays de l'Union européenne. Contrairement à certaines autres allocations sociales, les allocations de chômages ne peuvent pas être payées à l'étranger.*

Cette règle connaît quelques exceptions, appliquées de façon très limitative. Chaque chômeur a le droit d'aller quatre semaines au maximum en vacances à l'étranger, et ce à n'importe quel moment de l'année et avec maintien de ses allocations. Il doit simplement indiquer sur sa carte de pointage qu'il est en vacances. Ce droit peut donc être utilisé dans le cadre d'un séjour à l'étranger pour adoption.

Un salarié n'a pas non plus droit à son salaire pour un long séjour à l'étranger dans le cadre d'une adoption.

Le congé parental pour adoption peut être pris pendant les quatre années qui suivent l'inscription de l'enfant dans le registre de la population ou dans celui des étrangers.

L'arrêté royal du 29 octobre 1997 introduisant un droit à un congé parental dans le cadre d'une interruption de carrière n'est pas d'application pour le séjour des parents adoptants dans le pays d'origine de l'enfant si ce séjour précède l'inscription de l'enfant dans le registre de la population ou dans celui des étrangers. Le but de cette disposition est de permettre au salarié de prendre soin de son enfant et non de lui donner l'occasion de remplir les formalités administratives en rapport avec l'adoption.

Le Conseil des ministres a approuvé l'accord interprofessionnel du 22 décembre 2000 dans lequel les partenaires sociaux confirment les règles actuelles en matière de congé parental. En outre, le Conseil national du travail a invité le gouvernement à maintenir ces règles.

Un avant projet de loi relatif à l'harmonisation entre le travail et la qualité de la vie a été approuvé par le Conseil des ministres. Il stipule entre autres que le salarié a le droit de s'absenter pendant 10 jours dans le cadre d'une adoption, dans le courant du mois suivant l'inscription de l'enfant dans le registre de la population ou dans celui des étrangers. Le salarié conserve son salaire les trois premiers jours ; ensuite il perçoit une allocation. Cet avant-projet est actuellement soumis pour avis au Conseil national du travail.

De ministerraad heeft het interprofessioneel akkoord van 22 december 2000 goedgekeurd. In dit akkoord hebben de sociale partners de huidige regels bevestigd die van toepassing zijn op het ouderschapsverlof. Bovendien heeft de Nationale Arbeidsraad in zijn advies van 14 februari 2001 de regering verzocht deze regels te handhaven.

De ministerraad heeft op 9 maart jongstleden het voorontwerp van wet goedgekeurd betreffende de verzoening van werkgelegenheid en kwaliteit van het leven. Dit voorontwerp van wet bepaalt onder meer dat de werknemer het recht heeft om van het werk afwezig te zijn om een kind in zijn gezin te onthalen in het raam van een adoptie, gedurende tien dagen, te kiezen in de maand volgend op de inschrijving van het kind in het bevolkingsregister of in het vreemdelingenregister van de gemeente waar de werknemer zijn verblijfplaats heeft, als deel uitmakend van het gezin. Gedurende de eerste drie dagen afwezigheid geniet de werknemer het behoud van zijn loon en gedurende de volgende zeven dagen ontvangt hij een uitkering waarvan het bedrag zal worden bepaald door de Koning. Deze uitkering zal aan de werknemer worden uitbetaald in het raam van de ziekte- en invaliditeitsverzekering.

Dit voorontwerp van wet ligt op dit ogenblik voor advies voor bij de Nationale Arbeidsraad.

Mevrouw Erika Thijs (CVP). – Ik dank de minister omdat hij de taak van mevrouw Onkelinx heeft willen overnemen, maar ik zou hem willen vragen de volgende twee bemerkingen aan de bevoegde minister door te geven.

Wat de werklozen betreft, geldt dit enkel voor gewone werknemers, maar niet voor leerkrachten, bijvoorbeeld. Zij kunnen een adoptie enkel tijdens de schoolvakanties laten plaatsvinden, want zij kunnen die verlofdagen niet opnemen buiten de echte schoolvakanties en dat geeft vaak problemen.

Een tweede element is dat het ouderschapsverlof pas kan worden opgenomen vanaf de inschrijving als lid van het gezin of in het vreemdelingenregister. Dit geeft ook problemen omdat sommige kinderen pas na één jaar kunnen worden ingeschreven. Dit geldt vooral voor kinderen uit India omdat daar geen geboorteakte bestaat maar wel een geboorteverklaring. Het ouderschapsverlof kan bijgevolg ook pas ingaan één jaar na aankomst van het kind in ons land.

– **Het incident is gesloten.**

Vraag om uitleg van mevrouw Erika Thijs aan de minister van Financiën over «de fiscaal vrijgestelde giften aan erkende adoptiediensten» (nr. 2-421)

De voorzitter. – De heer Charles Picqué, minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek, antwoordt namens de heer Didier Reynders, minister van Financiën.

Mevrouw Erika Thijs (CVP). – In België begeleiden een aantal door de Gemeenschappen erkende verenigingen op een actieve manier buitenlandse adopties, hetzij als voorbereidingscentrum hetzij als adoptiedienst. Deze verenigingen staan in voor de voorbereiding van kandidaat-adoptanten, voor de aanvullende voorbereiding, de overbrenging en een goed begeleide plaatsing van het kind en

Mme Erika Thijs (CVP). – *Je prie le ministre de transmettre deux remarques à Mme Onkelinx.*

La disposition relative aux chômeurs ne vaut pas pour les enseignants, par exemple, qui ne peuvent prendre ces congés en dehors des vacances scolaires.

Par ailleurs, le congé parental ne peut être pris qu'à partir de l'inscription comme membre de la famille ou dans le registre des étrangers. Or, certains enfants ne peuvent être inscrits qu'après un an. C'est surtout le cas pour ceux qui proviennent de l'Inde où il n'y a pas d'acte de naissance mais une déclaration de naissance. Le congé parental ne peut dès lors prendre cours qu'un an après l'arrivée de l'enfant dans notre pays.

– **L'incident est clos.**

Demande d'explications de Mme Erika Thijs au ministre des Finances sur «les libéralités fiscalement exonérées à des services d'adoption agréés» (n° 2-421)

M. le président. – M. Charles Picqué, ministre de l'Économie et de la Recherche scientifique, répondra au nom de M. Didier Reynders, ministre des Finances.

Mme Erika Thijs (CVP). – *En Belgique, de nombreuses associations reconnues par les Communautés sont actives dans le domaine de l'adoption de personnes étrangères, soit en tant que centre de préparation, soit en tant que service d'adoption.*

Bien que les frais liés à l'adoption d'une personne étrangère soient élevés, ils ne sont pas déductibles dans le chef des

voor het vervullen van alle formaliteiten hier en in het herkomstland.

De kosten van een buitenlandse adoptie zijn aanzienlijk. Tot op heden zijn deze kosten niet aftrekbaar in hoofde van de ouders-adoptanten.

Wij hebben gisteren het goede nieuws vernomen dat de minister wat dit betreft niet tegen het principe is, maar dat de modaliteiten nog moeten uitgewerkt worden.

Giften aan VZW's zijn enkel fiscaal aftrekbaar indien zij worden gedaan aan instellingen bedoeld in artikel 104 WIB die met name in de wet zijn vermeld of die de vereiste erkenning hebben verkregen volgens de voorwaarden bepaald in de artikelen 57, 58, 59, 59bis en 59ter van het KB/WIB. Allerlei verenigingen, met uiteenlopende maatschappelijke doelstellingen, werden in het verleden bij Koninklijk Besluit erkend en komen in aanmerking voor fiscaal vrijgestelde giften.

Het is dus niet ondenkbaar dat verenigingen actief in de adoptiesector, een erkenning trachten te krijgen om in aanmerkingen te komen voor fiscaal vrijgestelde giften om zo hun werking te financieren. Een verhoogde financiering van adoptiediensten via fiscaal vrijgestelde giften door adoptieouders, kan hoogstwaarschijnlijk de aan de ouders doorgerekende kosten van buitenlandse adopties door de betreffende diensten in beduidende mate drukken.

Komen adoptiediensten in aanmerking voor erkenning op basis van artikel 104 WIB?

Zijn er adoptiediensten die een erkenning, zoals bedoeld in artikel 104 WIB, hebben aangevraagd? Over welke diensten gaat het hier?

Welke diensten hebben deze erkenning gekregen en op welke basis?

Waarom werden desgevallend bepaalde erkenningen geweigerd?

De heer Charles Picqué, minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek. – De erkenning van instellingen die hulp verlenen aan ontwikkelingslanden, is onderworpen aan een gezamenlijke beslissing van de minister van Financiën en de minister die bevoegd is voor ontwikkelingssamenwerking. In dit geval kan alleen de heer Boutmans een antwoord geven op de vraag of de activiteit van een vereniging, die zich bezighoudt met de adoptie van buitenlandse kinderen, beschouwd kan worden als ontwikkelingshulp. Minister Reynders meent te weten dat het advies van de heer Boutmans hieromtrent negatief is.

Volgens de administratie van Financiën is er momenteel geen aanvraag tot erkenning als adoptiedienst in onderzoek. Er werden geen diensten erkend of afgewezen.

Fiscale attesten mogen alleen worden uitgereikt voor giften die zijn afgestaan zonder enige tegenprestatie. Daaruit volgt dat bedragen, die geheel of gedeeltelijk de levering van een goed of de prestatie van een dienst vergoeden, fiscaal niet als gift aftrekbaar zijn, wat ook het activiteitsterrein van de vereniging is. Deze bedragen mogen dan ook niet op een fiscaal attest worden vermeld.

parents adoptants.

Nous avons appris hier que le ministre n'est pas opposé au principe de cette déductibilité mais que les modalités doivent encore être mises au point.

Les libéralités aux asbl ne sont fiscalement déductibles que pour autant qu'elles soient faites à des institutions visées par l'article 104 du Code des impôts sur les revenus ou ayant obtenu l'agrément exigé, conformément aux conditions précisées dans les articles 57, 58, 59bis et 59ter du CIR. Dans le passé, toutes sortes d'associations aux buts sociaux variés ont été agréées par arrêté royal et peuvent donc bénéficier de l'exonération fiscale des libéralités.

Des associations actives dans le secteur de l'adoption s'efforceront vraisemblablement d'obtenir l'agrément afin de pouvoir assurer le financement de leurs activités au moyen de libéralités fiscalement exonérées. Il pourrait en résulter une réduction des frais supportés par les parents adoptants.

Des services d'adoption sont-ils susceptibles d'être agréés sur la base de l'article 104 du CIR ? Certains ont-ils demandé l'agrément visé par cet article ? Quels sont-ils ? Lesquels ont obtenu cette agrément et sur quelle base ? Le cas échéant, pour quelles raisons certaines agrémentations ont-elles été refusées ?

M. Charles Picqué, ministre de l'Économie et de la Recherche scientifique. – *L'agrément d'institutions venant en aide aux pays en développement est soumise à la décision commune du ministre des Finances et du ministre compétent pour la coopération au développement. En l'occurrence, seul M. Boutmans peut répondre à la question de savoir si l'activité d'une association qui s'occupe de l'adoption d'enfants étrangers peut être considérée comme une aide au développement. Selon M. Reynders, M. Boutmans estimerait que ce n'est pas le cas.*

D'après l'administration des Finances, aucune demande d'agrément en tant que service d'adoption n'est actuellement en cours d'examen. Aucune agrémentation n'a été accordée ni refusée.

Des attestations fiscales ne peuvent être délivrées que pour des libéralités faites sans aucune contrepartie. Il en résulte que des montants qui rétribuent totalement ou partiellement la livraison d'un bien ou la prestation d'un service ne peuvent être considérés comme des libéralités fiscalement exonérées, quel que soit le domaine d'activité de l'association. Ces montants ne peuvent dès lors figurer sur une attestation fiscale.

– **Het incident is gesloten.**

Wetsontwerp tot wijziging van verscheidene wetsbepalingen inzake de voogdij over minderjarigen (Stuk 2-509) (Tweede behandeling)

Algemene bespreking

De heer André Geens (VLD). – Mevrouw Taelman, de rapporteur, heeft mij gevraagd het verslag toe te lichten.

Het wetsontwerp tot wijziging van verschillende wetsbepalingen inzake de voogdij over minderjarigen is de resultante van een lange evolutie. Het werd op 16 maart 2001 door de Kamer van volksvertegenwoordigers overgezonden in het kader van de in artikel 79, eerste lid, van de grondwet bepaalde procedure.

De commissie voor de Justitie heeft dit wetsontwerp in aanwezigheid van de minister van Justitie tijdens haar vergadering van 21 maart 2001 besproken. De minister legde uit dat de door de Kamer aangebrachte wijzigingen hoofdzakelijk van technische aard waren. Hij wees erop dat op de voorliggende hervorming sterk wordt aangedrongen door de mensen op het terrein zelf.

Wat de overgangsmaatregelen uit artikel 89 betreft, verduidelijkt de minister dat §1 betrekking heeft op het voogdijerschap van de overlevende echtgenoot en van de enige ouder tegenover wie de afstamming vaststaat. Deze voogdij neemt ambtshalve een einde op de dag van de inwerkingtreding van de wet.

De minderjarige komt opnieuw onder het ouderlijk gezag. Het ontwerp legt het doen van rekening en verantwoording door de voormalige voogd niet op, maar de minderjarige is wel voldoende beschermd.

Wanneer een van de ouders overleden is, wordt de erfenis aanvaard onder voorrecht van boedelbeschrijving; wanneer een van de ouders de goederen van de minderjarige heeft beheerd, bepaalt het gemeenterecht terzake, meer bepaald artikel 379 van het Burgerlijk Wetboek, dat bij de meerderjarigheid rekening en verantwoording is verschuldigd.

Krachtens §2 beschikt de voogd in alle gevallen van voogdij over een termijn van zes maanden om de rekeningen aan de vrederechter te overhandigen, waarna deze laatste een beschikking geeft op grond van het nieuwe artikel 407 van het Burgerlijk Wetboek. Na die termijn worden de nieuwe bepalingen op alle gevallen van voogdij toegepast.

Tijdens de algemene bespreking vermeldt een lid dat het een goede zaak is dat de Kamer technische wijzigingen in §1 heeft aangebracht, zoals in de commissie van de Senaat ook besproken, maar toen verworpen.

Het nieuwe tweede lid van §2 van hetzelfde artikel heeft betrekking op mededelingen aan de vrederechter door ambtenaren van de burgerlijke stand in geval van adoptie van een onbekwaam verklaarde meerderjarige onder voogdij of bij een herroeping van de adoptie zonder dat beslist wordt dat het kind onder ouderlijk gezag wordt geplaatst.

Het tweede en derde lid van §2 werden oorspronkelijk als

– **L'incident est clos.**

Projet de loi modifiant diverses dispositions légales en matière de tutelle des mineurs (Doc. 2-509) (Deuxième examen)

Discussion générale

M. André Geens (VLD). – Mme Taelman, rapporteuse, m'a demandé de commenter son rapport.

Le projet de loi modifiant diverses dispositions légales en matière de tutelle des mineurs est l'aboutissement d'une longue évolution. Il a été transmis par la Chambre le 16 mars 2001 dans le cadre de la procédure prévue par l'article 79, premier alinéa, de la Constitution.

En commission de la Justice du Sénat, le ministre de la Justice a expliqué que les modifications apportées par la Chambre sont essentiellement de nature technique. Il a également souligné que la réforme examinée est vivement souhaitée par les personnes actives sur le terrain.

Pour les dispositions transitoires prévues à l'article 89, le ministre précise que le §1er concerne les tutelles du conjoint survivant et celles du seul parent à l'égard duquel la filiation est établie. Ces tutelles prendront fin d'office le jour de l'entrée en vigueur de la loi.

Le mineur sera à nouveau placé sous le régime de l'autorité parentale. Si le projet ne prévoit pas de reddition de comptes par l'ancien tuteur, le mineur ne sera pas pour autant sans protection. D'une part, lorsqu'un des parents décède, la succession est acceptée sous bénéfice d'inventaire ; d'autre part, lorsqu'un des parents a géré les biens du mineur, le droit commun applicable, plus précisément l'article 379 du Code civil, prévoit une reddition de comptes à la majorité.

Dans tous les cas de tutelle, en vertu du §2, le tuteur bénéficie d'un délai de six mois pour rendre les comptes au juge de paix, après quoi ce dernier rendra une ordonnance sur la base de l'article 407 nouveau du Code civil. Passé ce délai, toutes ces tutelles se verront appliquer les nouvelles dispositions.

Dans la discussion générale, un membre a indiqué qu'il était bon que la Chambre des représentants ait apporté des modifications techniques au §1, telles que celles qui ont été examinées en commission du Sénat mais qui y ont été rejetées.

Le nouvel alinéa 2 du §2 de ce même article porte sur des informations que les officiers de l'état civil sont tenus de communiquer au juge de paix en cas d'adoption d'un majeur interdit placé sous tutelle ou en cas de révocation de l'adoption d'un enfant mineur sans qu'il soit décidé que celui-ci soit replacé sous l'autorité parentale.

Les alinéas 2 et 3 du §2 avaient, à l'origine, été adoptés comme amendement du gouvernement, dont la justification était de donner un rôle proactif au juge de paix lorsqu'il s'agit de protéger l'héritage d'un mineur. Au cours de la deuxième lecture à la Chambre, ces articles ont été supprimés. Il s'agissait d'une proposition du service juridique de la Chambre. On a cependant modifié l'article 793, troisième alinéa, du Code civil, qui concerne expressément le

regeringsamendement aangenomen met de verantwoording een pro-actieve rol te geven aan de vrederechter inzake nalatenschappen ter bescherming van de minderjarige. Deze artikelen werden aldus in de Kamer van volksvertegenwoordigers geschrapt bij de tweede lezing. Dit was een voorstel van de juridische dienst van de Kamer van volksvertegenwoordigers. Wel werden wijzigingen aangebracht aan artikel 793, derde lid, van het Burgerlijk Wetboek dat uitdrukkelijk handelt over het voorrecht van boedelbeschrijving. Zo wordt toegevoegd dat de vrederechter toeziet op de inachtneming van de voorschriften. In geval van belangentegenstelling tussen de minderjarige en zijn wettelijke vertegenwoordiger, wordt een voogd *ad hoc* aangesteld. De toevoeging en verduidelijking in artikel 793 van het Burgerlijk Wetboek zijn ongetwijfeld positief.

De wijziging van artikel 2 van het ontwerp heeft echter tot gevolg dat de oorspronkelijke idee van deze bepaling, namelijk de pro-actieve rol van de vrederechter, niet meer in de tekst dreigt tot uiting te komen. Het aangepaste artikel 793 van het Burgerlijk Wetboek voorziet immers enkel in een controlefunctie en niet zozeer in de organisatie van de voogdij.

Dit is in wezen een inhoudelijke wijziging. Aan de minister werd gevraagd of een andere bepaling in de wet duidelijk maakt dat de vrederechter niet de controleur is van de formaliteiten, maar wel een pro-actieve factor bij de organisatie van de voogdij.

De minister antwoordde dat hij zich kan aansluiten bij het voorstel van de juridische dienst van de Kamer omdat de huidige libellering de vrederechter nog steeds toelaat om pro-actief toe te zien. De bepalingen maken duidelijk dat de vrederechter toeziet op de inachtneming van de vormen. Tevens vinden de bepalingen hun logische plaats in artikel 793 van het Burgerlijk Wetboek.

Ten slotte waren er enkele tekstwijzigingen, hoofdzakelijk van technische aard.

Door opeenvolgende amenderingen wordt het volledige artikel 378, alsook de inleidende zin, vervangen.

De commissie stemt bij eenparigheid van de 10 aanwezige leden in met de tekst zoals hij door de Kamer van volksvertegenwoordigers werd teruggezonden. Vertrouwen werd geschonken aan de rapporteur.

De heer Hugo Vandenberghe (CVP). – Sta me toe eerst onze collega Taelman een spoedig herstel toe te wensen. Vervolgens dank ik collega Geens voor zijn bereidwillige voorlezing van het verslag.

Aan het belangrijke wetsontwerp inzake de voogdij over minderjarigen ging geruime voorbereidingstijd vooraf. Het werd grondig besproken zowel in Kamer als in Senaat, waar aan de tekst van de regering talrijke verbeteringen werden aangebracht.

Na de goedkeuring vandaag zullen we beschikken over een moderne voogdijwetgeving die inspeelt op de nieuwe maatschappelijke opvattingen en die de minderjarigen een betere rechtsbescherming verzekert.

Graag hadden wij vernomen wanneer de minister de wet wenst te publiceren, zodat met de nodige voorbereidingen

bénéfice d'inventaire. C'est ainsi qu'on a ajouté que le juge de paix veille au respect des prescriptions. En cas d'opposition d'intérêts entre le mineur et son représentant légal, on désigne un tuteur ad hoc. L'ajout et la précision apportée à l'article 793 du Code civil constituent sans aucun doute un progrès.

À la suite de la modification de l'article 2 du projet, l'idée initiale sous-jacente à cette disposition, à savoir le rôle proactif du juge de paix, risque cependant de ne plus apparaître dans le texte. L'article 793 adapté du Code civil ne prévoit en effet qu'une fonction de contrôle et non l'organisation de la tutelle.

Il s'agit en réalité d'une modification de fond. Il a été demandé au ministre si une autre disposition de loi précisait que le juge de paix n'était pas le contrôleur des formalités mais bien un élément proactif de l'organisation de la tutelle.

Le ministre a répondu qu'il se ralliait à la proposition du service juridique de la Chambre parce que le libellé actuel ne privait en rien le juge de paix de sa faculté d'exercer sa surveillance de manière proactive. Les dispositions stipulent en effet clairement que le juge de paix veille au respect des formes. Par ailleurs, il est logique que ces dispositions figurent à l'article 793 du Code civil.

Enfin, seules quelques modifications, de nature essentiellement technique, ont été apportées au texte

Les amendements successifs emportent le remplacement de l'intégralité de l'article 378, ainsi que dans la phrase liminaire.

La commission s'est ralliée, à l'unanimité des 10 membres présents, au texte tel qu'il avait été renvoyé par la Chambre des représentants.

M. Hugo Vandenberghe (CVP). – Je souhaite un prompt rétablissement à Mme Taelman et remercie M. Geens d'avoir bien voulu lire le rapport.

Le projet important relatif à la tutelle des mineurs a fait l'objet d'une longue préparation. La Chambre et le Sénat en ont débattu longuement et ont apporté de nombreuses améliorations au texte du gouvernement.

Après l'adoption du projet aujourd'hui, nous disposerons d'une législation moderne en matière de tutelle, conforme aux nouvelles conceptions sociales et assurant une meilleure protection des mineurs.

Nous voudrions savoir quand le ministre compte publier la loi, afin qu'on puisse en préparer la mise en œuvre.

Le groupe CVP votera le projet de loi.

voor het toepassen ervan kan worden begonnen.

Ik wil nog even aankondigen dat de CVP-fractie het wetsontwerp zal goedkeuren.

De heer Marc Verwilghen, minister van Justitie. – Het ligt in de bedoeling de wet zo snel mogelijk te publiceren, evenwel na overleg met het Koninklijk verbond van vrederechters en de rechters in de politierechtbank, zodat de noodzakelijke schikkingen kunnen worden getroffen. Er moeten een aantal praktische maar niet ingewikkelde maatregelen worden genomen zodat de wet bij de start van het nieuwe gerechtelijk jaar kan worden toegepast.

– **De algemene bespreking is gesloten.**

Artikelsgewijze bespreking

(Voor de tekst aangenomen door de commissie voor de Justitie, zie stuk 2-509/14.)

– **De stemming over het wetsontwerp in zijn geheel heeft later plaats.**

Wetsontwerp tot wijziging van sommige bepalingen betreffende de gerechtelijke kantons (Stuk 2-604)

De voorzitter. – Bij brief van 28 maart 2001 deelt de voorzitter van het Vlaams Parlement mee dat het Vlaams Parlement zijn goedkeuring heeft gehecht aan het tussen het Bureau van de Senaat en de commissie ad hoc van het Vlaams Parlement afgesloten akkoord tot beëindiging van het belangenconflict betreffende het wetsontwerp tot wijziging van sommige bepalingen betreffende de gerechtelijke kantons (Stuk Senaat nr. 2-604), door het Vlaams Parlement opgeworpen op 21 december 2000.

De Senaat kan derhalve het onderzoek van dit ontwerp voortzetten.

Voorstel tot terugzending

De voorzitter. – De regering en ook de heer Van Hauthem c.s. hebben een amendement ingediend. Daarom stel ik voor het wetsontwerp terug te zenden naar de commissie voor een aanvullend onderzoek.

– **Tot terugzending wordt besloten.**

Vraag om uitleg van mevrouw Mia De Schamphelaere aan de minister van Justitie over «de omzetting van de richtlijn ter bestrijding van de betalingsachterstand» (nr. 2-411)

Mevrouw Mia De Schamphelaere (CVP). – De jongste jaren is er een groeiende tendens in het bedrijfsleven om facturen steeds later te betalen. België scoort op dit vlak nog slechter dan het Europese gemiddelde. Onderzoek heeft uitgewezen dat de feitelijke doorsneebetalingstermijn in België op 61 dagen ligt dus 7 dagen boven het Europese gemiddelde. De gemiddelde betalingsachterstand – dus de betaling na de afgesproken termijn – bedraagt in Europa 15

M. Marc Verwilghen, ministre de la Justice. – *Nous avons l'intention de publier la loi le plus vite possible, après concertation avec l'Union royale des juges de paix et de police. Quelques mesures pratiques doivent encore être prises pour qu'elle puisse être appliquée dès le début de la nouvelle année judiciaire.*

– **La discussion générale est close.**

Discussion des articles

(Pour le texte adopté par la commission de la Justice, voir document 2-509/14.)

– **Il sera procédé ultérieurement au vote sur l'ensemble du projet de loi.**

Projet de loi modifiant certaines dispositions relatives aux cantons judiciaires (Doc. 2-604)

M. le président. – Par lettre du 28 mars 2001, le président du Parlement flamand communique que le Parlement flamand a approuvé l'accord conclu entre le Bureau du Sénat et la commission ad hoc du Parlement flamand en vue de mettre fin au conflit d'intérêt concernant le projet de loi modifiant certaines dispositions relatives aux cantons judiciaires (Doc. Sénat n° 2-604), soulevé par le Parlement flamand le 21 décembre 2000.

Le Sénat peut dès lors poursuivre l'examen de ce projet.

Proposition de renvoi

M. le président. – Le gouvernement ayant déposé un amendement, de même que M. Van Hauthem et consorts, je propose de renvoyer le projet de loi en commission pour examen complémentaire.

– **Le renvoi est ordonné.**

Demande d'explications de Mme Mia De Schamphelaere au ministre de la Justice sur «la transposition de la directive concernant la lutte contre le retard de paiement dans les transactions commerciales» (n° 2-411)

Mme Mia De Schamphelaere (CVP). – *Ces dernières années, le monde économique est de plus en plus souvent confronté à des retards de paiement. La Belgique fait office de mauvais élève : le délai de paiement moyen y est de 61 jours, soit sept de plus que la moyenne européenne. Alors que le retard de paiement moyen est de 15 jours en Europe, il atteint 20 jours en Belgique. Seuls les États membres méditerranéens font encore moins bien. Chez nous, 39% des*

dagen. Ons land doet het slechter met 20 dagen. Alleen de mediterrane lidstaten presteren nog slechter. Volgens onderzoekscijfers worden in ons land alleen al 39% van de facturen te laat betaald wat uiteraard in het nadeel van kleinere bedrijven uitvalt. Deze KMO's beschikken niet over een voldoende financiële structuur waardoor het risico op liquiditeitsproblemen vrij groot is. Bovendien zijn ze vaak niet bij machte stringente termijnen aan hun klanten op te leggen. Onze economie, die grotendeels door KMO's gedragen wordt, heeft er dan ook alle belang bij de betalingsachterstanden aan te pakken.

In antwoord op deze onthutsende cijfers heeft het Europees Parlement na vele jaren de richtlijn 2000/35/EG betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties goedgekeurd. Deze nieuwe richtlijn regelt de transacties tussen bedrijven onderling en tussen ondernemingen en de overheid. Particuliere consumenten vallen bijgevolg buiten deze regeling. Alle lidstaten worden, volgens artikel 6, eerste lid, verplicht de nodige wettelijke stappen te doen om de bepalingen van deze richtlijn om te zetten in de interne wetgeving en dit vóór 8 augustus 2002.

Werd er al nagegaan welke interne wetgeving precies moet worden aangepast in uitvoering van deze richtlijn? Wat is de stand van zaken in de omzetting van deze Europese richtlijn in de interne wetgeving? Wanneer zal de regering het parlementair debat over de omzetting starten? Acht de regering de bestaande invorderingsprocedures voor niet-betwiste schuldvorderingen voldoende, gelet op de nieuwe bepalingen van de richtlijn, of acht de regering ook op dit vlak een wetswijziging wenselijk?

De heer Marc Verwilghen, minister van Justitie. – Mevrouw De Schamphelaere heeft een vrij technische vraag gesteld en mijn antwoord zal dan ook vrij technisch zijn.

De Europese richtlijn legt de lidstaten een aantal vereisten op inzake het recht op de moratoire intresten (onder meer de begindatum en de intrestvoet), het recht op vergoeding van invorderingskosten, het lot van kennelijk onbillijk afwijkende bedingen, stakingsvorderingen voor representatieve organisaties, het eigendomsvoorbehoud en de invorderingsprocedures voor onbetwiste schulden. De regeling van de moratoire intresten naar Belgisch recht is te vinden in de artikelen 1146 en volgende van het Burgerlijk Wetboek en meer bepaald in artikel 1153, dat bepaalt dat de schadevergoeding voor late betaling, behoudens de wettelijke uitzonderingen, nooit in iets anders kan bestaan dan in de wettelijke interest. Dit artikel voorziet bovendien in de mogelijkheid voor de rechter om kennelijk overdreven contractuele intresten te verminderen. De wettelijke intrestvoet zelf wordt krachtens artikel 2 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen intrest bepaald bij een in ministerraad overlegd koninklijk besluit en bedraagt, zoals u weet, op het moment 7%. De richtlijn geeft de schuldeiser het recht op een redelijke schadeloosstelling voor alle relevante invorderingskosten. De lidstaten kunnen een maximumbedrag vaststellen. In verband met dit laatste verwijs ik naar de artikelen 1017 en volgende van het Gerechtelijke Wetboek. De fameuze rechtsplegingsvergoeding werd eigenlijk op een arbitraire wijze bepaald, rekening houdend met het belang van de vordering. Het Hof van Cassatie heeft al geoordeeld dat dit artikel verhindert dat partijen overeenkomen dat de

factures sont payées avec retard et ce au détriment des petites entreprises. La structure financière de ces PME n'étant pas suffisamment solide, elles risquent d'être confrontées à des problèmes de liquidités. De plus, elles ne sont généralement pas à même d'imposer des délaisastreignants à leurs clients. Notre économie, portée en grande partie par les PME, a donc tout intérêt à s'attaquer à ce problème.

En réponse à ces chiffres affolants, le Parlement européen a adopté, après de nombreuses années, la directive 2000/35/CE concernant la lutte contre le retard de paiement dans les transactions commerciales. Cette nouvelle directive s'applique aux transactions entre des entreprises ou entre des entreprises et les pouvoirs publics. Les consommateurs privés ne sont donc pas visés. Selon l'article 6, alinéa premier, les États membres mettent en vigueur les dispositions législatives, réglementaires et administratives nécessaires pour se conformer à la directive avant le 8 août 2002.

A-t-on déjà examiné quelle législation interne il faut adapter en exécution de cette directive ? Où en est-on dans la transposition de cette directive européenne en droit interne ? Quand le gouvernement entamera-t-il le débat sur cette transposition ? Le gouvernement estime-t-il que les procédures de recouvrement qui s'appliquent aux créances non contestées sont suffisantes, au vu des nouvelles dispositions de la directive, ou trouve-t-il souhaitable qu'une modification législative intervienne également en cette matière ?

M. Marc Verwilghen, ministre de la Justice. – *La question de Mme De Schamphelaere étant très technique, ma réponse le sera également.*

La directive européenne impose aux États membres toute une série d'exigences. Le règlement des intérêts moratoires se trouve dans les articles 1146 et suivants du Code civil, plus particulièrement dans l'article 1153, qui prévoit que les dommages et intérêts résultant du retard dans l'exécution ne consistent jamais que dans les intérêts légaux, sauf les exceptions établies par la loi. Cet article prévoit en outre la possibilité pour le juge de réduire des intérêts contractuels manifestement excessifs. En vertu de l'article 2 de la loi du 5 mai 1865 relative au prêt à intérêt, le taux d'intérêt légal est fixé par un arrêté royal délibéré en Conseil des ministres. Comme vous le savez, il s'élève actuellement à 7%. Selon la directive, le créancier a droit à un dédommagement raisonnable pour tous les frais de recouvrement significatifs. Les États membres peuvent fixer un montant maximum. En cette matière, je vous renvoie aux articles 1017 et suivants du Code civil. Les fameuses indemnités de procédure ont en fait été fixées de manière arbitraire, en tenant compte de l'importance de la créance. La Cour de cassation a déjà jugé que cet article empêchait les parties de convenir que la créance soit augmentée des honoraires dus à l'avocat pour la procédure de recouvrement.

Les États membres doivent veiller, conformément aux dispositions nationales applicables en vertu du droit international privé, à ce que le vendeur puisse conserver la propriété des biens jusqu'au paiement intégral lorsqu'une clause de réserve de propriété a été explicitement conclue

schuldvordering wordt verhoogd met het ereloon dat aan een advocaat verschuldigd is voor het voeren van een procedure tot invordering.

De Lidstaten moeten ervoor zorgen dat, in overeenstemming met de bepalingen van het nationale recht dat ingevolge het internationale privaatrecht van toepassing is, de verkoper eigenaar blijft van de goederen tot volledige betaling van de prijs wanneer er een beding van eigendomsvoorbehoud bestaat dat uitdrukkelijk werd overeengekomen vóór de levering van de goederen. De vraag is of de verwijzing naar het internationale privaatrecht eigenlijk niet tot gevolg heeft dat deze vereiste wordt uitgehouden. In België wordt het lot van het eigendomsvoorbehoud geregeld door artikel 101 van de nieuwe faillissementswet.

De definitie van "handelstransacties" van de richtlijn is veel ruimer dan hetgeen hieronder normaal naar Belgisch recht wordt verstaan. De richtlijn is immers ook van toepassing op de transacties tussen vrije beroepen onderling, tussen vrije beroepen en handelaren en op de transacties van deze beroepscategorieën met de overheidsinstanties. Transacties met consumenten vallen niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn. Dit ruime toepassingsgebied heeft onder meer tot gevolg dat ook moet worden onderzocht of de regelgeving inzake overheidsopdrachten aan de vereisten van de richtlijn voldoet en dat het voor de omzetting van de richtlijn niet zal volstaan om in het Wetboek van Koophandel een bijzondere regeling in te voeren die enkel geldt voor handelaars onderling. Er zal moeten worden onderzocht of bovenstaande wettelijke bepalingen voldoen aan de vereisten van de richtlijn. Indien dit niet het geval zou zijn, moeten deze bepalingen niet worden gewijzigd. Er dient in bijzondere, afwijkende bepalingen te worden voorzien voor de transacties die onder de richtlijn vallen.

Zowel op het niveau van de kabinetten, de interkabinettenwerkgroep van 19 februari 2001, als op het niveau van de administraties, de Interministeriële Economische Commissie van 21 februari 2001, was er reeds overleg over de wijze van omzetting van deze richtlijn. Het ministerie van Justitie werd als pilootdepartement aangewezen, met dien verstande dat de diensten van de eerste minister zullen instaan voor de eventuele aanpassing van de regeling inzake overheidsopdrachten. De administratie zal begin april 2001 in overleg een eerste voorontwerp redigeren.

De Lidstaten moeten er volgens artikel 5 van de richtlijn voor zorgen dat voor niet betwiste schuldvorderingen normaliter binnen de 90 dagen na de instelling van de vordering bij de rechter een uitvoerbare titel kan worden bekomen. Aangezien deze vereiste enkel betrekking heeft op vorderingen die niet worden betwist, noch wat betreft de grond van de zaak, noch wat betreft de procedurele aspecten, en de termijnen voor betekening en kennisgeving daarenboven niet worden meegeteld, voldoet het bestaande Belgische procesrecht aan deze vereiste en is een wetswijziging niet noodzakelijk. In de praktijk is het voor de diligente schuldeiser normaliter geen probleem om binnen de door de richtlijn voorziene termijn een uitvoerbare titel te bekomen voor een niet-betwiste schuldvordering. Dergelijke zaken worden doorgaans op de inleidende zitting behandeld.

De handelsverrichting moet ruim worden geïnterpreteerd. We hebben nog heel wat voor de boeg, maar alle gegevens zijn in

entre l'acheteur et le vendeur avant la livraison des biens. La question est de savoir si la référence au droit international privé n'a pas pour conséquence de vider cette exigence de sa substance. En Belgique, c'est l'article 101 de la nouvelle loi sur les faillites qui règle le sort de la réserve de propriété.

La définition des « transactions commerciales » donnée par la directive est beaucoup plus large que celle que leur attribue le droit belge. En effet, la directive s'applique également aux transactions effectuées entre professions libérales, entre professions libérales et commerçants ainsi qu'aux transactions entre ces catégories professionnelles et les pouvoirs publics. La directive ne concerne pas les transactions impliquant les consommateurs. Ce large champ d'application a entre autres pour conséquences qu'il faut examiner si la réglementation en matière de marchés publics satisfait aux exigences de la directive et qu'il ne suffira pas, pour transposer la directive, d'introduire dans le Code de commerce un règlement particulier valable uniquement pour les commerçants entre eux. Il faudra vérifier si les dispositions légales susdites satisfont aux exigences de la directive. Si tel n'était pas le cas, ces dispositions ne devraient pas être modifiées. Il faut prévoir des dispositions particulières pour les transactions qui relèvent de la directive.

On a déjà discuté de la manière de transposer cette directive et ce tant au niveau des cabinets, lors du groupe de travail intercabinets du 19 février 2001, qu'à celui des administrations, lors de la Commission économique interministérielle du 21 février 2001. Le ministère de la Justice a été désigné comme département pilote. Les services du premier ministre seront responsables de la modification éventuelle de la réglementation en matière de marchés publics. L'administration rédigera début avril 2001 un premier avant-projet.

Selon l'article 5 de la directive, les États membres veillent à ce qu'un titre exécutoire, quel que soit le montant de la dette, puisse être obtenu normalement dans les 90 jours civils après que le créancier ait formé un recours ou introduit une demande auprès d'une juridiction ou d'une autre autorité compétente, et lorsqu'il n'y a pas de contestation portant sur la dette ou des points de procédure. Puisque cette exigence ne s'applique qu'aux créances qui ne sont contestées ni sur le fond ni sur des points de procédure et que les délais requis pour les notifications et significations ne sont pas pris en compte, la procédure belge existante satisfait à cette exigence. Une modification de la loi n'est donc pas nécessaire. En pratique, un créancier diligent n'éprouvera normalement aucune difficulté à obtenir un titre exécutoire dans les délais prévus par la directive pour une dette non contestée. Ces affaires sont généralement traitées en séance introductive.

« Transaction commerciale » doit être interprété au sens large. Nous avons encore beaucoup à faire mais notre droit belge contient tous les éléments nécessaires à la transposition de la directive. Il n'est donc pas nécessaire de modifier la législation.

ons Belgisch recht voor handen om deze richtlijn om te zetten, zonder dat daarvoor wettelijke wijzigingen nodig zijn.

Mevrouw Mia De Schamphelaere (CVP). – Ik zal de omzetting van de richtlijn blijven opvolgen. Ik zal het zeer technisch antwoord van de minister grondig bestuderen en er zonodig later op terugkomen.

– **Het incident is gesloten.**

Vraag om uitleg van mevrouw Clotilde Nyssens aan de minister van Justitie over «het opsluiten van minderjarigen en het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind» (nr. 2-401)

Mevrouw Clotilde Nyssens (PSC). – *Ik heb met belangstelling de laatste versie van het verslag over het verdrag inzake de rechten van het kind gelezen, dat is opgesteld door de kinderrechtencommissaris van de Franse Gemeenschap, de heer Lelièvre. Ik heb overigens ook met genoegen deelgenomen aan een colloquium over jeugdbescherming waarop één van uw kabinetleden de grote lijnen van een eventuele hervorming heeft uiteengezet. Daarom wil ik een vraag stellen over artikel 53 van de wet betreffende de jeugdbescherming.*

Dat artikel blijft van toepassing tot 1 januari 2002 Dat is enkele jaren geleden beslist. De parlementsleden waren het eens om het artikel te schrappen, maar ze hadden ook een termijn bepaald. De opsluiting zoals die in ons land wordt georganiseerd, zou strijdig zijn met het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind.

Aangezien België ten minste nog tot 1 januari 2002 minderjarigen blijft opsluiten, zou ik willen weten hoeveel minderjarigen de laatste jaren onder die maatregel gevallen zijn. Beschikt u over precieze cijfers? Hebt u een nauwkeurige inventaris van de minderjarigen die ingevolge artikel 53 zijn opgesloten?

Wat zijn de echte redenen voor die opsluiting, want op een eenvoudige diefstal staat al een gevangenisstraf die één jaar kan overschrijden. Is met andere woorden artikel 53 geen uitvlucht om een gevangenisstraf te kunnen opleggen?

Gaan de diensten ad hoc wel degelijk na of er geen plaats is in de instellingen of in de noodopvangcentra alvorens zij de betrokken jongere naar de gevangenis sturen? Het is immers door plaatsgebrek in gespecialiseerde instellingen dat jongeren naar gevangenis voor volwassenen worden gestuurd.

Krijgen de minderjarige gevangenen een gepaste behandeling; worden ze bijvoorbeeld afgezonderd van de volwassen gedetineerden? De staat van onze gevangenis en de wijze van detentie beantwoorden niet aan de fundamentele beginselen van het Verdrag van de rechten van het kind en meer in het algemeen trouwens ook niet aan die van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.

Worden de directeurs van de strafinrichtingen voldoende ingelicht over het door de minderjarige gepleegde misdrijf, over zijn fysieke en mentale gezondheidstoestand? Dat zou goed zijn om rekening te kunnen houden met de

Mme Mia De Schamphelaere (CVP). – *Je continuerai à suivre de près la transposition de cette directive. Je vais étudier minutieusement la réponse très technique du ministre. J'y reviendrai ultérieurement si nécessaire.*

– **L'incident est clos.**

Demande d'explications de Mme Clotilde Nyssens au ministre de la Justice sur «l'incarcération de mineurs d'âge et la Convention internationale relative aux droits de l'enfant» (n° 2-401)

Mme Clotilde Nyssens (PSC). – *Deux circonstances me poussent à vous interroger sur l'article 53 de la loi relative à la protection de la jeunesse : j'ai lu avec intérêt la dernière version du rapport sur la convention des droits de l'enfant rédigé notamment par le délégué aux droits de l'enfant de la Communauté française, M. Lelièvre et j'ai par ailleurs eu l'honneur et le plaisir de participer à un colloque sur la protection de la jeunesse au cours duquel un membre de votre cabinet a esquissé les grandes lignes d'une éventuelle réforme en préparation. Il a pris beaucoup de précautions oratoires, le public étant très varié. Je tiens à dire que j'ai admiré la franchise, la liberté et le ton personnel avec lesquels il s'est exprimé.*

Nous savons que l'article 53 de la loi de 1965 relative à la protection de la jeunesse restera en application jusqu'au 1er janvier 2002 puisqu'une telle disposition fut votée il y a quelques années. Les parlementaires s'étaient en effet mis d'accord sur le principe de la suppression de cet article mais ils avaient aussi fixé un délai. Il semble que l'emprisonnement tel qu'organisé dans notre pays est contraire à la Convention internationale des Droits de l'Enfant.

Puisque la Belgique continue à incarcérer des mineurs d'âge, à tout le moins jusqu'au 1er janvier 2002, il me paraît opportun de vous poser les questions suivantes.

Combien de mineurs d'âge sont-ils tombés sous le couperet de cette disposition durant ces dernières années ? Disposez-vous de chiffres précis ? Disposez-vous d'un inventaire précis des mineurs incarcérés en vertu de l'article 53 ?

Quels sont les motifs réels de ces incarcérations si l'on sait qu'un vol simple est déjà punissable d'une peine pouvant dépasser un an ? En d'autres termes, l'article 53 ne reste-t-il pas une échappatoire pour devenir une sanction en soi ?

Les services ad hoc s'assurent-ils bien qu'aucune place dans les institutions de placement, voire dans les centres d'hébergement d'urgence, n'est disponible avant d'emprisonner le jeune en cause ? On sait en effet que c'est à défaut de place dans les institutions spécialisées pour jeunes que l'on envoie des jeunes dans des prisons destinées aux adultes.

Les mineurs d'âge incarcérés bénéficient-ils d'un traitement approprié, par exemple l'isolement par rapport aux détenus adultes ? L'actualité nous rappelle que l'état de nos prisons et

persoonlijkheid van de minderjarigen als die, in weerwil van onze beperkende wetgeving terzake, toch moeten worden opgesloten.

Ik mag u niet vragen wat u van plan bent te doen, maar kunt u mij toch zeggen binnen welke termijn u een eventueel wetsontwerp betreffende de jeugdbescherming zal indienen?

De heer Marc Verwilghen, minister van Justitie. – *Wat uw laatste vraag betreft, ben ik van plan de werkzaamheden met betrekking tot het nieuwe jeugdrecht indien mogelijk in april of mei af te ronden, zodat ik de tekst kan voorleggen aan de Ministerraad. Alles zal echter afhangen van de werkzaamheden in de interkabinetvergaderingen.*

Ik heb van het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie een lijst gekregen, die ik te uwer beschikking stel. Die lijst bevat de gegevens van de jaren 1980 tot 1999. In 1985 waren er 1368 gevangenen op basis van artikel 53, terwijl er op basis van datzelfde artikel dagelijks gemiddeld 35 minderjarigen gedetineerd waren en de gemiddelde duur van de hechtenis 9,2 dagen bedroeg. In 1995 waren er 460 gevangenen – dus een derde van het aantal van 1985 – het dagelijks gemiddelde bedroeg 12 minderjarigen en het gemiddelde aantal dagen 9,4. In 1999 waren er 437 gevangenen, het dagelijks gemiddelde was 11 en het gemiddelde aantal dagen van de hechtenis was 9,1 dagen.

De Belgische rechtbanken hebben toegegeven dat de in artikel 53 vereiste feitelijke onmogelijkheid het gevolg kan zijn van een plaatsgebrek in geschikte instellingen, maar ook van het ontbreken van nodige voorwaarden, meer bepaald inzake veiligheid. Ingevolge een arrest van het Hof van Cassatie van 8 februari 1978 mag de rechter soeverein oordelen over die onmogelijkheid.

Aangezien de bedoelde diensten ad hoc afhangen van de gemeenschappen wordt de vraag beter aan de gemeenschapsminister gesteld. Het komt het personeel van de strafinrichtingen niet toe de gegrondheid van het plaatsingsbevel van een rechter na te gaan.

Het antwoord op uw vierde vraag is positief. Overeenkomstig artikel 146 van het ministerieel besluit van 12 juli 1971 houdende algemene instructie voor de strafinrichtingen moeten de minderjarigen gescheiden worden van de volwassen gedetineerden. Deze bepaling stemt overeen met artikel 37c van het Verdrag van de rechten van het kind.

In de praktijk nemen de directeurs van de strafinrichtingen kennis van het plaatsingsbevel, maar het is niet zeker of ze daarmee ook voldoende zijn ingelicht over het door de minderjarige als misdrijf omschreven gepleegde feit of over zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. Volgens artikel 145 van het ministerieel besluit van 12 juli 1971 moet de rechter die de plaatsing beveelt, met de directie van de strafinrichting overleg plegen over de detentievoorwaarden.

la manière dont on y incarcère des détenus ne répondent pas toujours aux principes fondamentaux de la Convention des Droits de l'Enfant et pas non plus d'ailleurs, de manière plus générale, à ceux de la Convention des Droits de l'Homme.

Les directeurs des établissements pénitentiaires sont-ils suffisamment informés quant à l'infraction commise par le mineur, à son état de santé physique et psychologique ? Il est en effet bon qu'ils le soient afin de tenir compte de la personnalité des mineurs dans les cas où ils doivent être incarcérés en dépit de notre législation restrictive à cet égard.

Il ne m'appartient pas de vous interroger sur vos intentions mais pourriez-vous malgré tout nous dire quelles sont les échéances pour le dépôt d'un éventuel projet de loi relatif à la protection de la jeunesse ?

M. Marc Verwilghen, ministre de la Justice. – Je répondrai à votre dernière question en disant que j'ai l'intention de mener à terme les travaux sur le nouveau droit de la jeunesse si possible pour le mois d'avril ou de mai, afin de le soumettre alors au Conseil des ministres. Tout dépendra de l'évolution des travaux lors des réunions intercabineaux.

J'ai obtenu de l'Institut national de criminalistique et de criminologie une liste que je mets à votre disposition. On y trouve les données relatives aux années 1980 à 1999. Je vous cite les chiffres pour trois d'entre elles. En 1985, le nombre d'écrous sur la base de l'article 53 était de 1368 alors que la population journalière moyenne de mineurs sur la base du même article était de 35 et que la durée moyenne de détention était de 9,2 jours. En 1995, on comptait 460 écrous – soit un tiers par rapport à 1985 –, une population journalière moyenne de 12 mineurs et une durée moyenne de 9,4 jours. Pour 1999, les statistiques sont les suivantes : 437 pour le nombre d'écrous, 11 pour la population journalière et 9,1 jours pour la durée moyenne de la détention.

Les juridictions belges ont admis que l'impossibilité matérielle requise par l'article 53 peut avoir pour origine non seulement le manque de place dans une institution appropriée, mais aussi le défaut de conditions adaptées aux exigences du cas, notamment en matière de sécurité. Un arrêt de la Cour de cassation du 8 février 1978 laisse au juge l'appréciation souveraine de pareille impossibilité.

Les services ad hoc apparemment visés dépendant des Communautés, il faudrait scruter leur conscience en interrogeant les ministres communautaires compétents. Il ne revient pas au personnel des établissements pénitentiaires de s'assurer du bien-fondé d'une ordonnance de placement d'un juge.

La réponse à votre quatrième question est positive. Conformément à l'article 146 de l'arrêté ministériel du 12 juillet 1971 portant instructions générales pour les établissements pénitentiaires, les mineurs doivent être séparés des détenus adultes. Ceci est conforme l'article 37 c de la Convention des Droits de l'Enfant.

En pratique, les directeurs des établissements pénitentiaires prennent connaissance de l'ordonnance de placement, mais il n'est pas sûr qu'ils soient de ce fait suffisamment informés du fait qualifié d'infraction commis par le mineur ni de son état de santé physique et psychologique. Selon l'article 145 de l'arrêté ministériel du 12 juillet 1971, les conditions de

Die inlichtingen moeten uiteraard worden uitgewisseld tussen de rechter die zich met de minderjarige bezighoudt en de directie van de strafinrichting.

Mevrouw Clotilde Nyssens (PSC). – *Het betreft hier een debat ten gronde dat we zullen voeren als uw wetsontwerp is ingediend. De kwestie van de scheiding tussen jongeren en volwassenen zal dan uitvoerig worden besproken. Ik wacht dus met ongeduld op het ontwerp.*

– **Het incident is gesloten.**

Vraag om uitleg van de heer Vincent Van Quickenborne aan de minister van Justitie over «de uitspraken van de minister over de wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, ontsmettingsstoffen en antiseptica» (nr. 2-413)

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – Met de nieuwe drugsnota dacht de federale regering met een vertraging van een jaar eindelijk duidelijkheid te brengen over haar drugsbeleid. Helaas heeft die nota nog meer controverse en debat losgewerkt dan de al even onduidelijke omzendbrief van voormalig minister Van Parys in de vorige regering. Bovendien wijken de verklaringen van minister van Volksgezondheid, mevrouw Aelvoet, over die drugsnota erg af van de verklaringen van de minister van Justitie. Zijn uitspraken bijvoorbeeld over de 16 tot 18-jarigen, riskeren het gedoogbeleid dat tot op heden werd gevoerd, op losse schroeven te zetten. Navraag bij een aantal jeugdrechters en jeugdrechtbanken leert me dat die groep niet meer werd gevisieerd. Indien de minister zijn wil doorzet zullen die jongeren opnieuw voor de jeugdrechter worden gedaagd.

Recentelijk heeft de minister van Justitie naar aanleiding van vragen tijdens de plenaire vergadering van de Kamer “verduidelijkingen” gegeven over de drugsnota. Zo zei hij in zijn antwoord op de vraag van volksvertegenwoordiger Marc Van Peel over “de komst van *cannabis shops*” tijdens de plenaire vergadering van 8 maart jongstleden dat een hennepmuseum en *growshops* verboden zijn, zowel krachtens de oude als krachtens de nieuwe wet, omdat zij zouden vallen onder het begrip “aanzetten tot gebruik van drugs, cannabis inbegrepen”. Die argumentatie is hoogst onduidelijk, te meer daar volgens de nieuwe drugsnota het kweken van planten binnenkort niet meer zal worden vervolgd, op voorwaarde dat dit niet leidt tot maatschappelijke overlast en dat de kweker geen probleemgebruiker is. Nu moet men mij uitleggen hoe iemand kan telen als hij geen mest, groeilampen, handleidingen en dergelijke kan kopen.

Tevens bevestigde de minister op een vraag van volksvertegenwoordiger Jos Ansoms dat “wie geregeld een jointje rookt, geen auto meer zal kunnen besturen”.

Hieromtrent wil ik de minister volgende vragen stellen.

Wat betekent “aanzetten tot gebruik” in de wet van 24

détention doivent faire l’objet de concertation entre le juge plaçant et la direction de l’établissement pénitentiaire. Il va de soi que ces informations doivent normalement circuler entre le juge s’occupant du mineur d’âge et la direction de l’établissement pénitentiaire.

Mme Clotilde Nyssens (PSC). – Il s’agit d’un débat de fond que nous mènerons quand votre projet de loi sera déposé. La question de l’isolement des mineurs sera longuement débattue. J’attends donc avec impatience de connaître le contenu de votre projet.

– **L’incident est clos.**

Demande d’explications de M. Vincent Van Quickenborne au ministre de la Justice sur «les déclarations du ministre sur la loi du 24 février 1921 concernant le trafic des substances vénéneuses, soporifiques, stupéfiantes, désinfectantes ou antiseptiques» (n° 2-413)

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *Le gouvernement fédéral pensait que sa nouvelle note sur les drogues apporterait, avec un an de retard, des éclaircissements sur sa politique en matière de drogue. Or, cette note a suscité encore plus de controverses et de débats que la circulaire tout aussi nébuleuse de l’ancien ministre Van Parys sous le gouvernement précédent. De plus, les explications de la ministre de la Santé publique, Mme Aelvoet, à propos de cette note s’écartent beaucoup des déclarations du ministre de la Justice. Ses propos au sujet des jeunes de 16 à 18 ans risquent de remettre en cause la politique de tolérance menée jusqu’à présent. Renseignements pris auprès de juges et de tribunaux de la jeunesse, ce groupe ne serait plus visé. Si le ministre persiste dans ses intentions, ces jeunes seront à nouveau appelés devant le juge de la jeunesse.*

Le ministre a répondu à la Chambre, le 8 mars dernier, à la question du député Marc Van Peel au sujet des cannabis shops, qu’un musée du cannabis et les grow shops étaient interdits, tant selon l’ancienne que la nouvelle loi, parce qu’ils tomberaient sous la notion d’incitation à l’usage de drogues, y compris le cannabis. Cette argumentation est imprécise, d’autant plus que selon la nouvelle note sur les drogues, la culture de plants ne sera bientôt plus poursuivie à condition qu’elle ne conduise pas à des nuisances sociales et que le cultivateur ne soit pas un consommateur à problème.

Le ministre a également répondu à une question du député Jos Ansoms que celui qui fume régulièrement un joint ne pourra plus conduire une voiture.

Qu’entend-on par « incitation à l’usage » dans la loi du 24 février 1921 ? Quels sont les critères ? Le ministre est-il conscient que l’interdiction des grow shops conduira les utilisateurs de cannabis dans le circuit illégal, où ils seront confrontés non seulement aux drogues douces, mais également aux drogues dures ? L’objectif de la note sur les drogues n’était-il pas précisément de faire une distinction entre ces deux types de drogue ?

Comment et où le cultivateur de cannabis peut-il légalement

februari 1921? Welke criteria worden gehanteerd?

Is de minister er zich van bewust dat het verbieden van *growshops* de gebruikers van cannabis in het illegaal circuit drijft, waar de gebruikers naast soft drugs ook met hard drugs geconfronteerd worden? Was het niet precies de bedoeling van de drugsnota een scheiding te maken tussen soft en hard drugs?

Kan de minister aangeven hoe en waar de cannabisteler het materiaal – groeilampen, handleiding, en dergelijke – om te kweken op een legale wijze kan aanschaffen? In de drugsnota staat dat de kweek voor eigen gebruik niet langer wordt vervolgd. De vraag is dus waar de mensen die kweek kunnen opzetten.

Zijn publicaties over het kweken van cannabis ook verboden? Ik verwijs bijvoorbeeld naar het blad *Teek* dat een handleiding voor het kweken van cannabis publiceerde, en naar de *Encyclopædia Britannica* die eveneens aangeeft hoe cannabis wordt gekweekt. Wat met T-shirts waar hennepbladeren op staan afgedrukt? Quid met de vele nachtwinkels die lang rolpapier verkopen, dat noodzakelijk is om een joint te rollen? Wat met de verkoop van waterpijpen, die in vele reguliere tabakszaken te vinden zijn?

Is de verkoop van zaden toegelaten? Wat met de verkoop van gebruiksklare plantjes? Ik verwijs naar een arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen dat volgens een citaat in *De Morgen* van 13 november 2000 bepaalt dat de kweek van cannabisplanten niet strafbaar wordt gesteld aangezien de wet van 1958 die de kweek verbiedt van planten waaruit verdovende middelen worden getrokken, op haar lijst niet de kweek van cannabis heeft staan.

Is de minister er zich van bewust dat het niet reglementeren van de verkoop van zaadjes en plantjes of cannabis het beleid van Nederland belast? Is hieromtrent al overleg geweest met Nederland?

Waarom kan de verkoop van cannabis via het internet niet? De invoer vanuit Nederland gaat worden gedoogd, wat is het wezenlijk verschil tussen invoer per post via Nederland en rechtstreekse invoer door aankoop in een coffeeshop?

Waarop baseert de minister zich voor zijn stelling dat een regelmatig gebruiker van cannabis nooit meer een auto zal kunnen besturen. Bij het lezen van zijn antwoord op de vraag van volksvertegenwoordiger Ansoms kreeg ik de stellige indruk dat hij de wet van 1998 die dit misdrijf regelt, niet kent of niet wil kennen, aangezien enkel de bloedproef en niet een urinetest uitsluitsel kan geven inzake het al dan niet onder invloed zijn. Zijn pleidooi voor een absolute nultolerantie zou wel eens tot discriminatie aanleiding kunnen geven. Voor alcoholgebruik hanteert men immers een tolerantie van 0,5 promille, terwijl voor cannabis- en ander drugsgebruik een 0 promille geldt. Ik wijs erop dat er in Australië, Canada, de Verenigde Staten en Groot-Brittannië studies bestaan, die controversieel zijn, maar toch een andere stelling bewijzen, namelijk dat gebruikers van cannabis veeleer rustige chauffeurs zijn. Die zouden de minister toch moeten aansporen om zich hierover wat voorzigtiger uit te spreken dan hij recentelijk heeft gedaan.

De heer Wim Verreycken (VL. BLOK). – De minister van Justitie wordt vandaag, voor de tweede keer, ondervraagd

acquérir le matériel nécessaire à la culture ? La note stipule que la culture pour usage personnel n'est plus poursuivie. Où les gens peuvent-ils cultiver ?

Les publications sur la culture du cannabis sont-elles également interdites ? Qu'en est-il des T-shirts sur lesquels sont imprimées des feuilles de cannabis et des night-shops qui vendent le papier nécessaire à la confection des joints ? La vente de semences est-elle autorisée ? Qu'en est-il de la vente de plants prêts à l'emploi ?

Le ministre est-il conscient que la non-réglementation de la vente de semences et de plants de cannabis remet en cause la politique des Pays-Bas ? Une concertation a-t-elle eu lieu avec ce pays ?

Pourquoi la vente de cannabis par internet n'est-elle pas possible ? L'importation des Pays-Bas va être admise. Quelle différence y a-t-il entre l'importation des Pays-Bas par voie postale et l'importation directe par achat dans un coffeeshop ?

Sur quoi se base le ministre pour dire qu'un utilisateur régulier de cannabis ne conduira plus jamais une voiture ? À la lecture de sa réponse au député Ansoms, j'ai l'impression qu'il ne connaît pas ou ne veut pas connaître la loi de 1998 qui règle ce délit, vu que seule une prise de sang peut déterminer si la personne est ou non sous influence.

Son plaidoyer en faveur d'une tolérance zéro pourrait donner lieu à des discriminations. Pour l'alcool, la tolérance est de 0,5 pour mille tandis que pour le cannabis et les autres drogues, elle est de 0 pour mille. En Australie, au Canada, aux États Unis et en Grande Bretagne, des études montrent que les utilisateurs de cannabis sont des conducteurs plutôt calmes. Cela devrait inciter le ministre à s'exprimer de façon plus prudente sur ce sujet.

M. Wim Verreycken (VL. BLOK). – Aujourd'hui, le ministre de la Justice a été interrogé à deux reprises sur ses propres

over zijn eigen uitspraken. Die uitspraken tonen duidelijk aan dat niet schaduwminister De Ruyver het justitiebeleid bepaalt. Dat verheugt mij.

Ik ben echter niet blij met het effect dat de regering creëert. De onlogica van de drugsnota die daarnet werd aangehaald is niet te wijten aan het departement Justitie, maar is een signaal van de regering. De moderne sociologen hebben een nieuw woord ontdekt. Zij menen dat niet de intentie van de dader belangrijk is, maar wel de perceptie door het slachtoffer. Het woord perceptie duikt, na het woord implementeren, op in alle sociologische rapporten. Welnu, de perceptie door de huidige drugsgebruiker is dat druggebruik binnenkort zal zijn toegelaten. Handelaars die nog nooit van enig ethisch beginsel hebben gehoord, ruiken geld na de drugsnota De Ruyver-Aelvoet. Zij schakelen zelfs hun lobbymachine in.

In Antwerpen zal komende zondag een drugspropagandacentrum de deuren openen. De Antwerpse burgemeester baseert zich op de drugsnota van de regering om te stellen dat hij dit centrum niet kan sluiten. Een schepen van Antwerpen heeft de minister van Justitie in de Kamer hierover geïnterpelleerd. De minister antwoordde dat volgens de wet de burgemeester dit centrum wel kan sluiten. Deze schepen heeft hierover gezwegen in het College van Antwerpen. Zondag zal het drugspropagandacentrum zijn deuren openen. Sommige schepenen zijn blijkbaar niet gespeend van enige hypocrisie.

Het verzet van moeders van drugsdoden door middel van indrukwekkende petitie's, noch van een centrum gespecialiseerd in de opvang van drugsverslaafden, Free Clinic, kan enige aarde aan de dijk brengen. Het drugspropagandacentrum zal openen.

Vorige week heb ik reeds meegedeeld dat Franse handelaars in Overijse een "growshop" zullen openen.

De argumentatie van sommige voorstanders van verslavende middelen dat andere roesmiddelen wel toegelaten zijn, is zo hol dat daarop zelfs niet mag worden ingegaan. In dezelfde redenering zouden revolvermoeders moeten worden toegelaten, omdat keukenmessen, waarmee men ook iemand kan doden, ook toegelaten zijn. Dat is onzinnige logica. Elk roesmiddel moet worden bestreden.

Hoe kan de minister zijn eigen terechte verwijzingen naar de wet hard maken tegenover blijkbaar stokdove of onwillige burgemeesters die alle wettelijke verwijzingen opzij schuiven en zich enkel gebonden achten door een vage drugsnota van een schaduwminister.

De heer Marc Verwilghen, minister van Justitie. – Het drugsdebat zou zoals een ander debat uit het verleden kunnen worden gevoerd in termen van *believers* en *non-believers*. Dat hoeft nochtans niet, want het uitgangspunt van de regering is eenvoudig. Onze drugsnota biedt een regeling voor heel wat problemen die tot voor kort onopgelost gebleven waren, en bevat een principieel standpunt. Het is dan ook bijzonder spijtig dat die nota wordt gereduceerd tot de vraag of cannabis voor eigen gebruik al dan niet kan.

Voor alle maatschappelijke problemen die in de drugsnota worden aangeraakt, wordt een benadering uitgewerkt op grond van de algemene principes van het veiligheidsplan: preventie, repressie en nazorg.

déclarations qui prouvent, à ma grande satisfaction, que ce n'est pas le ministre fantôme, M. De Ruyver, qui décide de la politique à mener en matière de justice.

Je suis cependant mécontent de l'effet créé par le gouvernement. Le manque de logique de la note relative aux drogues ne peut être imputé au département de la Justice mais il est un signal donné par le gouvernement. Le problème est que les utilisateurs de drogue perçoivent ce signal comme l'annonce que la consommation de la drogue sera autorisée d'ici peu. Les marchands flairent déjà les bénéfices et s'organisent.

Dimanche prochain, un centre de propagande pour la drogue s'ouvrira à Anvers. La bourgmestre de la ville a déclaré que, compte tenu de la note du gouvernement, elle ne pouvait le fermer. Or, en réponse à une interpellation développée à la Chambre par un échevin anversoïse, le ministre de la Justice a déclaré qu'en vertu de la loi, la bourgmestre peut ordonner cette fermeture. L'échevin n'a toutefois pas informé le Collège d'Anvers de cette réponse. Ce centre de propagande s'ouvrira donc dimanche. Les pétitions des mères de victimes de la drogue et l'opposition d'un centre d'accueil pour drogués n'y changeront rien.

L'argumentation de certains partisans des drogues et autres euphorisants est tellement vaine et dépourvue de logique qu'il est inutile d'essayer d'en discuter.

Comment le ministre peut-il obliger des bourgmestres sourds ou récalcitrants à respecter la loi, comme il les y invite à juste titre, plutôt que de se référer à la vague note d'un ministre fantôme ?

M. Marc Verwilghen, ministre de la Justice. – *Le débat sur les drogues pourrait se résumer à une joute entre believers et non-believers mais ce ne sera pas forcément le cas puisque le point de départ du gouvernement est simple. Notre note permet de résoudre bon nombre de problèmes restés, jusque naguère, sans solution et elle contient une position de principe. Il est donc regrettable de la réduire à la question de la consommation de cannabis.*

Pour tous les problèmes de société abordés dans la note, on développe une approche fondée sur les principes généraux du plan de sécurité : prévention, répression et suivi.

Le suivi s'adresse à trois catégories : les victimes, la société

De nazorg richt zich tot drie categorieën: de slachtoffers, de maatschappij en de daders.

De heer Van Quickenborne ondervraagt mij uiteraard in mijn hoedanigheid van minister van Justitie. Inzake preventie is de minister van Justitie niet bevoegd. De preventie behoort gedeeltelijk tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen en Gewesten en gedeeltelijk tot de bevoegdheid van de federale minister van Binnenlandse Zaken.

Ik ben hoe dan ook bevoegd voor de bestrijding en moet op dit domein een consequente houding innemen. Daarvoor heb ik mij altijd laten leiden door de internationale verplichtingen die ons land heeft onderschreven. Ik eer het beginsel *pacta sunt servanda*. Als België een internationaal akkoord sluit, dan is het verplicht dat in het nationaal recht om te zetten. Overigens betwist niemand dat de internationale verplichtingen boven de nationale wetten staan.

Het tweede uitgangspunt van de regering was altijd dat haar beleid volwassenen noch jongeren ertoe mag aanzetten drugs te gebruiken. In de nota staat wel vermeld dat de regering met een aantal maatschappelijke realiteiten rekening moet houden.

Wanneer er het op aankomt verantwoordelijkheid op te nemen, zal ik dat doen. Ik ben daartoe aangesteld en hoef daarvoor niet te wachten op de beslissing van een zogenaamde schaduwminister. Daarover kan er evenmin betwisting bestaan.

Zowel in de ministerraad als tijdens de debatten over de drugsnota heb ik altijd onverbloemd te kennen gegeven dat ik niet wens dat ons land vervalt in Nederlandse toestanden. Ik heb van mijn Nederlandse collega Korthals geleerd tot welke uitwassen de Nederlandse aanpak heeft geleid. België zal niet opteren voor *coffeeshops*, en heeft in de drugsnota evenmin geopteerd voor een minimum of maximum toegelaten hoeveelheid cannabis voor eigen gebruik, of voor een minimum of maximum toegelaten hoeveelheid cannabisplanten voor eigen productie. Ik zal van die uitgangspunten geen duimbreed afwijken.

Op de eerste vraag moet ik antwoorden dat het aanzetten tot en het vergemakkelijken van het gebruik van verboden middelen strafbaar zijn op grond van artikel 3, §2, van de wet van 24 februari 1921, zoals gewijzigd door de wet van 9 juli 1975. De bevoegde gerechtelijke autoriteiten moeten geval per geval beslissen of er vervolging wordt ingesteld. Ik vraag me vaak af waarom men verantwoordelijkheden die bij de rechterlijke macht gelegd zijn, gewijzigd wil zien door de uitvoerende macht, ongeacht de mogelijkheid van de wetgever een wetsartikel te wijzigen.

Tot op vandaag is er nog niets gewijzigd en blijft alles bij het oude, inclusief de richtlijn die door mijn voorganger werd uitgeschreven. Een wijziging in het beleid zal er pas komen na een wetswijziging en een nieuwe rondzendbrief.

Op de tweede vraag kan ik het volgende antwoorden. De federale regering heeft op 19 februari 2001 een beleidsnota met betrekking tot de drugsproblematiek goedgekeurd. In deze nota staat dat het aanmaken van verboden middelen zal blijven worden geverbaliseerd en vervolgd. Dat is een normaal gevolg van onze internationale verplichtingen en alle ministers van Justitie van de Europese Unie zijn het daarover roerend eens. Ik zie bijgevolg niet in waarom ik daarvan moet

et les auteurs des faits.

M. Van Quickenborne m'interroge en ma qualité de ministre de la Justice. La prévention ne relève pas de ma compétence mais est en partie du ressort des Communautés et en partie de celui du ministre fédéral de l'Intérieur.

*Je suis en revanche compétent en matière de lutte et dois adopter une attitude conséquente en la matière. J'ai toujours pris pour fil conducteur les obligations internationales de notre pays. J'honore le principe *pacta sunt servanda*. Quand la Belgique conclut un accord international, elle est tenue de le transposer en droit national. Nul ne niera en outre que les engagements internationaux priment les lois nationales.*

Le deuxième principe du gouvernement a toujours été que sa politique ne pouvait inciter les adultes et les jeunes à consommer de la drogue, même s'il tient compte des réalités sociales.

Je prendrai mes responsabilités quand il le faudra, sans attendre la décision d'un soi-disant ministre fantôme.

*Au Conseil des ministres comme au cours des débats sur la note en matière de drogue, j'ai toujours affirmé que je ne souhaitais pas que notre pays tombe dans les travers néerlandais. Mon collègue néerlandais a attiré mon attention sur les excès auxquels a donné lieu l'approche néerlandaise. La Belgique n'optera pas pour les *coffeeshops* ni pour une quantité minimale ou maximale de cannabis autorisée pour la consommation personnelle ou un nombre minimal ou maximal de plants de cannabis autorisé pour la production personnelle.*

Je réponds à la première question que l'incitation à la consommation de substances interdites ou la facilitation de cette consommation sont punissables en vertu de l'article 3, §2, de la loi du 24 février 1921. Les autorités judiciaires compétentes doivent décider au cas par cas de poursuivre ou pas. Je me demande souvent pourquoi on souhaite que le pouvoir exécutif modifie les responsabilités confiées au pouvoir judiciaire alors que le législateur peut modifier la loi.

Jusque maintenant, rien n'a changé et l'ancienne réglementation reste en vigueur, y compris la directive de mon prédécesseur. Un changement de cap n'interviendra dans la politique qu'après une modification de la loi et une nouvelle circulaire.

Concernant la deuxième question, le gouvernement fédéral a adopté, le 19 février 2001, une note politique relative à la question de la drogue. Cette note précise que la fabrication de substances interdites sera toujours passible de poursuites. C'est une conséquence logique de nos engagements internationaux ; tous les ministres de la Justice de l'Union européenne sont d'ailleurs de cet avis.

La troisième question porte sur la vente de matériel pouvant servir à la fabrication de substances interdites. Cet acte peut aussi être poursuivi en vertu de l'article 3, §2, de la loi du 24 février 1921. C'est au pouvoir judiciaire qu'il appartient de décider de poursuivre, que cela plaise ou non.

*Je répondrai en même temps aux questions quatre et cinq. Je répète que les autorités judiciaires sont seules habilitées à décider de l'opportunité de poursuites en fonction des éléments du dossier. Compte tenu du principe de *minimis non**

afwijken.

De derde vraag betreft de verkoop van materieel dat kan dienen voor het aanmaken van verboden middelen. Ook deze handeling kan, op basis van artikel 3, paragraaf 2, van de wet van 24 februari 1921 nog altijd worden vervolgd. De beslissing tot vervolging valt onder de verantwoordelijkheid van de rechterlijke macht, of men dat nu graag hoort of niet.

De vragen vier en vijf zal ik samen beantwoorden. Zoals ik reeds heb gepreciseerd, zijn de gerechtelijke autoriteiten bevoegd te bepalen of er al dan niet vervolging moet worden ingesteld op basis van de elementen van het dossier. Aangezien *de minimis non curat praetor* en het gerecht overbelast is, mogen we niet verwachten dat justitie optreedt voor zaken die geen enkel effect hebben, geen enkele maatschappelijke overlast veroorzaken of geen problematisch overmatig gebruik veroorzaken. Bij problematisch gebruik denk ik aan het niet beheersen van zijn consumptie.

Vraag zes heeft betrekking op het algemeen drugsbeleid. Hier werd zowel bilateraal als multilateraal overleg gepleegd. Ik geef enkele voorbeelden. Tussen België en Nederland en tussen België en Frankrijk wordt er voortdurend overlegd. Het beste bewijs daarvan is dat er in Doornik anderhalve maand geleden naar aanleiding van de overeenkomst tussen België en Frankrijk een reeks schikkingen werden getroffen op het vlak van de bestrijding van de drugstrafiek en de onaangename gevolgen die eruit voortvloeien.

Bovendien spelen de gespecialiseerde groepen in de Europese Raad en, *last but not least*, het Europees observatorium inzake drugs een belangrijk rol in het drugsbeleid. Zij brengen voortdurend adviezen uit en schrikken er niet voor terug de regeringen op de vingers te tikken wanneer er op dat vlak iets misloopt. Enkele landen zoals Portugal, Spanje en Italië die gekozen hebben voor een administratieve handeling in plaats van een gerechtelijk handeling hebben daarmee trouwens al ondervinding. Dat is trouwens een van de redenen waarom België niet heeft gekozen voor de administratieve weg, maar blijft aandringen op de gerechtelijke afhandeling. Wij kunnen hier trouwens niet eigengereid optreden en moeten onze internationale verplichtingen naleven.

In de zevende vraag gaat het over de wijze van afstand, onder bezwarende titel of kostenloos. Ik ben van oordeel dat dit geen enkele invloed heeft op de strafbaarstelling. Indien dat wel was, zou er, zoals voor de koop en verkoop, een kostenloze distributie kunnen worden georganiseerd met de hoop op een latere commerciële exploitatie. Dat moet worden voorkomen.

De heer Van Quickenborne suggereert tot slot dat ik de wet van 16 maart 1999 niet goed heb gelezen. Ik ben zeer goed op de hoogte van wat in die wet staat, bijvoorbeeld dat het verboden is een voertuig te besturen onder invloed van verdovende middelen. De vaststelling van de invloed op het rijgedrag gebeurt op basis van een gestandaardiseerde en eigen procedure die begint bij de testbatterijen. Bij een positief resultaat volgt een urinetest en indien ook die uitslag positief is wordt er een bloedstaal genomen. Bij een voortdurend intensief cannabisgebruik is de invloed op het rijgedrag misschien niet volledig verdwenen vóór de volgende inname. Dat is het gevolg van de vrije keuze van het individu. De wet is op dat vlak echter duidelijk.

curat praetor et comme la justice est surchargée, il ne faut pas s'attendre à ce qu'elle intervienne dans des affaires sans conséquence ou n'entraînant pas de consommation problématique.

La sixième question concerne la politique générale en matière de drogue. Celle-ci a fait l'objet d'une concertation bilatérale et multilatérale. Des discussions ont ainsi été menées avec la France et les Pays-Bas, ce qui a permis de prendre des dispositions concrètes.

Les groupes spécialisés au sein du Conseil européen et l'Observatoire européen des drogues et des toxicomanies jouent également un rôle important dans notre politique en matière de drogue. Ils émettent des avis et n'hésitent pas à rappeler les gouvernements à l'ordre en cas de dérive. Ils ont ainsi dénoncé l'approche administrative adoptée par le Portugal, l'Espagne et l'Italie et c'est une des raisons pour lesquelles la Belgique a choisi la voie judiciaire.

La septième question porte sur le mode de cession à titre onéreux ou gratuit. J'estime que cela n'influence en rien le caractère répréhensible. Sinon, certains pourraient organiser une distribution gratuite dans l'espoir d'une exploitation commerciale ultérieure, ce qu'il faut éviter.

M. Van Quickenborne prétend que je n'ai pas bien lu la loi du 16 mars 1999. Je la connais parfaitement et je sais par exemple qu'il est interdit de conduire un véhicule sous l'influence de stupéfiants. La constatation de cette influence est réalisée sur la base d'une procédure propre et standardisée débutant par les batteries de tests. Un résultat positif au premier test donne lieu à une analyse d'urine qui, si elle s'avère positive, est suivie d'une prise de sang. L'individu est libre de consommer beaucoup de cannabis mais la loi est claire.

J'avais toutes les raisons de répondre aux nombreuses questions. Je ne veux toutefois pas que l'on m'attribue les propos de l'un ou l'autre parlementaire.

Ik had redenen te over om op de vele vragen te antwoorden. Ik wens alleen niet dat er mij woorden van een of ander parlementslid in de mond worden gelegd.

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – Als lid van de oppositie heb ik bij elk debat in het parlement en in heel Vlaanderen voortdurend mijn lof uitgesproken over de drugsnota. Het is de eerste keer dat een regering durft toegeven dat ook legale roesmiddelen, zoals alcohol en tabak, even gevaarlijk of zelfs gevaarlijker kunnen zijn dan cannabis en dat er ook op dat vlak maatregelen moeten worden genomen. De beschuldiging van de minister dat ik alles zou reduceren tot het gebruik van cannabis, is onterecht. Niemand kan ontkennen dat de verklaringen van de ministers van Justitie en van Volksgezondheid aanleiding geven tot dubbelzinnige interpretaties. Anderzijds is dit thema niet onbelangrijk aangezien veel personen ermee te maken hebben. De minister verklaart dat de beslissing om de laagste vervolgingsprioriteit te vervangen door het niet langer vervolgen van cannabisgebruik in bepaalde gevallen beantwoordt aan een maatschappelijke realiteit.

Ons land is inderdaad gebonden door internationale verdragen. Als goede jurist zou de minister de precieze inhoud van deze verdragen moeten kennen. In deze verdragen wordt weliswaar gepleit voor het ontmoedigen van cannabisgebruik, maar het opleggen van sancties is niet verplicht. Ik verwijs naar de talrijke verslagen die hierover door de universiteiten werden opgesteld.

De minister verwijst voortdurend naar de rechtspraak en het respect voor de rechterlijke macht. Soms geeft hij in zijn antwoorden evenwel blijk van een enorme gewilligheid, meer bepaald naar aanleiding van de vragen – uiteraard van een geheel andere strekking – van een volksvertegenwoordiger. Terwijl hij zich nu verschuilt achter de wil van de rechterlijke macht, verklaarde hij toen in de Kamer dat een growshop of een hennepmuseum onaanvaardbaar zijn omdat ze zouden aanzetten tot gebruik. Deze inconsequente houding stelt mij teleur: ofwel verwijst de minister altijd naar de rechterlijke macht, ofwel legt hij zelf uit op welke manier de wet moet worden geïnterpreteerd.

Het verwondert me dat de minister in antwoord op mijn vraag over de verkoop van zaden niet verwijst naar het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen, dat in *De Morgen* van 13 november 2000 wordt aangehaald. Volgens dit arrest is de kweek van cannabisplanten tot op heden nog niet strafbaar gesteld.

De overheid zal de aanmaak van verboden middelen blijven vervolgen. Er blijft onduidelijkheid bestaan over de vervolging van de kweek van cannabis voor eigen gebruik. De minister heeft in de Kamer de indruk gewekt dat de onbeperkte kweek van cannabisplanten voor eigen gebruik, in tegenstelling tot wat in de drugsnota staat, niet toelaatbaar is. De minister verklaarde letterlijk: “Aanmaak van verboden middelen zullen we blijven vervolgen.” Wat bedoelt hij daarmee?

In verband met de problematiek van het Internet zegt de minister dat het gaat om het kostenloos aspect versus het winstbejag. Ik denk niet dat dit de vraag was. In de drugsnota staat dat men in welbepaalde gevallen geen proces-verbaal meer zal opstellen met betrekking tot het misdrijf van invoer

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *Lors de chaque débat, tant au parlement qu'en Flandre, j'ai sans cesse, en tant que membre de l'opposition, fait l'éloge de la note en matière de drogues. C'est la première fois qu'un gouvernement ose admettre que les drogues licites telles que l'alcool et le tabac peuvent être aussi dangereuses, voire plus dangereuses, que le cannabis et qu'il convient dès lors de prendre des mesures. Le ministre m'accuse de tout ramener à l'usage du cannabis : c'est injuste. Nul ne peut nier que les déclarations des ministres de la Justice et de la Santé publique donnent lieu à une interprétation ambiguë. Par ailleurs, étant donné le nombre de personnes concernées, ce sujet n'est pas sans importance. Le ministre explique que la décision de ne plus poursuivre l'usage du cannabis dans des cas précis répond à une réalité sociale.*

Notre pays est effectivement lié par des accords internationaux. En bon juriste, le ministre devrait en connaître le contenu précis. Ils plaident, il est vrai, pour décourager l'usage du cannabis mais les sanctions ne sont pas obligatoires. Je me réfère aux nombreux rapports rédigés par des universitaires sur cette question.

Le ministre se réfère continuellement à la jurisprudence et au respect du pouvoir judiciaire. Il témoigne même parfois, dans ses réponses, d'une grande complaisance. Alors qu'il se retranche maintenant derrière la volonté du pouvoir judiciaire, il déclarait autrefois à la Chambre que l'ouverture d'un grow shop ou d'un musée du cannabis était inacceptable parce qu'ils inciteraient à la consommation. Cette attitude incohérente me déçoit : soit le ministre se réfère toujours au pouvoir judiciaire, soit il explique la manière dont la loi doit être interprétée.

Je m'étonne que le ministre, en réponse à ma question au sujet de la vente de graines, ne renvoie pas à l'arrêt du Tribunal du travail d'Anvers, évoqué dans De Morgen du 13 novembre 2000. Selon cet arrêt, jusqu'à présent, la culture de plants de cannabis n'est pas encore punissable.

L'État continuera à poursuivre la fabrication de substances illicites. Il subsiste une confusion quant aux poursuites en cas de culture de cannabis pour usage personnel. Le ministre a fait impression à la Chambre en disant que la culture illimitée de plants de cannabis à usage personnel n'est pas permise, contrairement à ce qui figure dans la note en matière de drogues. Il a littéralement déclaré : « Nous continuerons à poursuivre la fabrication de substances illicites ». Qu'entend-il par là ?

En ce qui concerne la question d'Internet, le ministre oppose gratuité et appât du gain. La question n'était pas là. On constate dans la note sur la drogue que dans certains cas bien définis, on ne dressera plus de procès-verbal pour l'importation et l'usage de drogue. On entend par importation précisément l'achat aux Pays-Bas et le transfert des Pays-Bas vers notre pays. Ma question était la suivante : fait-on une distinction entre l'achat aux Pays-Bas, qui ne sera plus poursuivi à l'avenir, et l'achat via Internet sur un site web établi aux Pays-Bas, donc sans déplacement ?

Le problème de la conduite sous influence se pose aussi. Il

en van gebruik. Met de invoer wordt precies bedoeld het kopen in Nederland en het overbrengen uit Nederland naar ons land. Mijn vraag was: is er een verschil tussen het aankopen ter plaatse in Nederland, wat in de toekomst dus niet meer zal vervolgd worden, en het aankopen via het Internet op een website die in Nederland gevestigd, waarbij men zich dus niet verplaatst?

Er is ook de problematiek van het rijden onder invloed. De wet moet uiteraard in acht genomen worden. Ik verwijs evenwel naar een aantal studies die vraagtekens plaatsen bij het feit dat er een strenger beleid zou worden gevoerd ten aanzien van cannabis en andere illegale drugs dan ten opzichte van alcohol. Het is namelijk zo dat iemand die onder de invloed is van alcohol een veel agressiever rijgedrag vertoont dan iemand die onder de invloed van cannabis is. Zonder ervoor te willen pleiten het rijden onder de invloed van cannabis ongemoeid te laten, denk ik dat het gelijkschakelen van het beleid ten aanzien van alcohol en cannabis op zijn minst wenselijk is.

De heer Marc Verwilghen, minister van Justitie. – Ten eerste, wil ik formeel stellen dat er over de drugsnota menings- noch interpretatieverschillen zijn tussen mevrouw Aelvoet en mijzelf.

Ten tweede zal op een aantal van de gestelde vragen pas een antwoord komen binnen het debat dat in de Kamer zal worden gevoerd. Er is namelijk afgesproken om artikel 1 van de wet van 1921 te herzien. Ipso facto zullen de hier gestelde vragen in het parlementair debat daarover aan bod komen. Ik kan mij nu dus nog niet uitspreken over het debat dat daarover in de toekomst zal worden gevoerd. Ik hoop alleen dat die debatten voor de nodige duidelijkheid zullen zorgen of in voorkomend geval zullen leiden tot de amendering van de tekst, zodat elk interpretatieverschil wordt uitgesloten met het oog op een maximale rechtszekerheid.

– **Het incident is gesloten.**

De voorzitter. – We zetten onze werkzaamheden voort vanmiddag om 15 uur.

(De vergadering wordt gesloten om 12.30 uur.)

Berichten van verhindering

Afwezig met bericht van verhindering: mevrouw Staveaux-Van Steenberge, om gezinsredenen, en mevrouw Lizin, met opdracht in het buitenland.

– **Voor kennisgeving aangenomen.**

faut tenir compte de la loi. Certaines études s'interrogent cependant sur l'opportunité d'une politique plus sévère pour le cannabis et d'autres drogues illégales que pour l'alcool. Quelqu'un qui conduit sous l'influence de l'alcool a un comportement bien plus agressif que celui qui conduit sous l'influence du cannabis. Je pense qu'il faudrait au moins harmoniser les politiques à l'égard de l'alcool et du cannabis.

M. Marc Verwilghen, ministre de la Justice. – Je tiens à souligner officiellement qu'il n'y a pas de différences d'interprétation entre Mme Aelvoet et moi-même en ce qui concerne la note relative à la drogue.

Par ailleurs, on ne pourra apporter de réponse à certaines questions qu'après le débat à la Chambre. Nous sommes en effet convenus de revoir l'article 1 de la loi de 1921. Ipso facto, les questions posées ici seront soulevées lors de ce débat. Je ne puis qu'espérer que ce débat fera toute la clarté ou nous amènera à amender le texte de manière à exclure toute différence d'interprétation et à garantir une sécurité juridique maximale.

– **L'incident est clos.**

M. le président. – Nous poursuivrons nos travaux cet après-midi à 15 h.

(La séance est levée à 12 h 30.)

Excusés

Mme Staveaux-Van Steenberge, pour raisons familiales, et Mme Lizin, en mission à l'étranger, demandent d'excuser leur absence à la présente séance.

– **Pris pour information.**